

М. Ломацький

НА ЧИСТІ ВОДИ

(НАШЕ СТАНОВИЩЕ СУПРОТИ МОСКОВІЇ

І

МОСКОВСЬКОГО НАРОДУ)

Мюнхен 1955

Накладом Осередку СУМ у Брадфордї

М. Ломацький

НА ЧИСТІ ВОДИ

**(Наше становище супроти Московії
і
московського народу)**

М ю н х е н 1955

Накладом Осередку СУМ у Брадфорді

Printed in Germany

**„НА ЧИСТІ ВОДИ...”...
(Сучасна Московія і ми,)**

I.

Хто б'є тебе, мордує, топче,
З корінням з ґрунту вирива?
Хто кров твою вампіром смокче?
Скажи, народе, хто?

Москва.

Хто преться з лаптями до храму
Душі твоєї і людства?
Хто відчинив насильством браму
І збесчестив святощі?

Москва.

Хто зрабував у тебе волю
І честь, і гордість і права?
Хто звелечав розбій, сваволю,
Убивство і терор?

Москва.

Хто матер'ям від серць гар'ячих
Дітей насильно відрива?
Хто робить з них рабів незрячих —
Кремлівських яничар?

Москва.

Хто в тюрмах тлумить крик країни
І правдою страшні слова?
Хто очолив дух руїни,
Хаосу і страхіть?

Москва !!

Б. Б о р а

Оце та справжня, ні комунізмом, ані марксизмом, не підмальована Москва. Москва нага, — в своїй наготі жахлива, жорстока, нелюдська, людожерна..... Такою у відношенні до України й других поневолених нею народів від віків була — такою і по нинішній день залишилась.

Кому-ж би, як не нам, українцям, ту справжню Москву знати і правду про неї світові голосити?

Але ми дуже часто забуваємо це, що ще давно колись сказав великий грецький філософ, Арістотель — а він сказав: „Відкривання правди дає найвищу приємність.” А ми додали-б до цих слів, що відкривання правди не лише приємність дає, але й приносить користь і допомагає вести боротьбу з ворогами правди. На наше нещастя живемо в часах облуди, фальшу, обману, брехні та страху перед правдою. То-ж і не дивно, що й ми не дуже то любимо правду та йдемо часто шляхами рутини й шаблону, а то й шляхом неправди, світом за правду прийнятої... Замало в нас критичного підходу до певних актуальних і пекучих проблем — замало охоти зглиблювати і розв'язувати їх... — хоч дуже часто повторяємо за святим Письмом: „Пізнайте правду — а правда освободить вас!”

Незнання-ж правди потягає за собою неправильне ставлення тез і помилкові заключення та висновки — приносить багато шкоди. А наш обов'язок тут на чужині, це в першу чергу викривати й говорити правду не лише про сучасну, але взагалі про Росію-Московію — про її жорстокі практики супроти поневолених народів, про її ненаситний імперіялізм і про її загрозу для світу. Це повинні ми робити в інтересі нашої визвольної справи і в інтересі вільного світу, в якому живемо.

Кому, як кому, а нам, українцям — усім, без огляду на географічне походження й партійні переконання, треба знати одну істину, а саме, що найбільшим ворогом українського народу була і є Московія в усіх її видах і формах, в усіх забарвленнях і масках. Треба знати, що не сам комунізм, але традиційний московський імперіялізм, шовінізм і націоналізм усього московського народу, однаково, чи виступають вони під формою і маскою червоного комунізму, чи май-

бутнього демократизму, чи то поворотного монархізму, все це є та сама хижацька сила, що завжди йшла і йде наступом на Україну, що-б її зовсім знищити. Нам потрібна ясна й чітко скристалізована постава супроти ворога — Московії так, як скристалізований і чіткий є її наступ на знищення української нації. В боротьбі з Московією мусимо класти основну вагу на поборювання її імперіялізму і націоналізму, а комунізм нехай побор'юють ті, хто бачать загрозу для себе виключно в московському комунізмі, який ми бачимо лише, як засіб і знаряддя в руках імперіялістів Москви. Бо вона, хоч би як себе маскувала, невсилі є закрити свій імперіялізм і московський націоналізм, бо все це поняття зовсім тотожні — вони себе покривають і доповнюють. Нам треба й ще одну правду знати, а саме: найнадійнішою нашою зброєю в боротьбі проти неморального, загарбницького й ненаситного московського націоналізму мусить бути наш, український, самооборонний, на християнській моралі й етиці, на Божих і людських законах спертий, націоналізм: „Не чужого, а свого бажаємо” — „чужого не хочемо, але свого нікому не дамо.” — — —

Ніхто інший, а ми, українці, Богом й Україною покликані до цього, що-б відкривати світові справжнє обличчя Москви й подавати правду про неї, та про цілі її політики, які полягають у тому, що-б при допомозі комуністичної маски скоріше й легше опанувати світ і його собі підкорити.

Дуже позитивним для нас явищем мусимо назвати — покищо рідкі в нашій пресі голоси:

„Ресентимент західного світу звертається сьогодні головним чином проти большевизму; вся проблема в тому, що-б він пішов глибше й дійшов до джерела: до московського націоналізму й імперіялізму.” (З. Пеленський.) В одній з наших газет сказано прямо й відверто про це, що на 19-тому з'їзді ВКПб усунено декоративне слово „большевизм”, а можна надіятись, що це саме може статись із **комуністичною декорацією** московського імперіялізму, якщо цього вимагатиме інтерес і пляни Москви..... —

„**Большевизм**”, чи то пак московський „**комунізм**” із соціалізмом взагалі нічого спільного не мають.” (Брадович) — А ще інший журналіст ставить питання: „Що це є отой комунізм?” — і відповідає: „Це форма, маска чи сучасна стадія в розвитку московського імперіялізму?” — Москва незмінна... Московським царством володів завжди якийсь діавол у людській подобі, колись замаскований хрестом, сьо-

годні червоною, комуністичною плахтою прикритий... Бо-ж уся політика і всі тактичні потягнення сучасної Московії, це тільки продовжування традиційної московської політики загарбництва й винищування народів. — А московський комунізм, це ніщо інше, як чисто московський державний спосіб і стиль панування над народами і їх визискування. Це нелюдський жах, сіяний днем і ніччю — це жакхливий терор — це жадоба опанувати всеціло, не лише фізично, але й духово всіх, хто попав у сіті Москви — це ожебрачення і повне порабощення одиниць і народів державно-політичною організацією московських злочинців, тиранів, садистів і дегенератів. Треба зовсім не знати історії Московії, що-б вірити, наче-б то жовтнева революція принесла Росії щось нове — що творці тієї нової Росії черпали своє надхнення з „книги премудрости” К. Маркса. Ні, славетна жовтнева революція, це була ліквідація старих московських опричників, що-б їх місця могли зайняти нові розбійники і бандити, з новими методами і засобами правління й панування, що їх нав’язали до праджерел московського деспотизму, **терору, насильства й жакхливої жорстокости.**

Ні, нинішня московська імперія, це не країна якогось там комунізму чи соціалізму, не держава пролетаріату, а відгребана сатрапія Івана Грізного, країна гор’я і сліз — тюрма народів, країна рабства й національно-політичної неволі немосковських народів — країна крові й смерти для всіх тих, хто не хоче дати себе обмосковити й уподібнитись до „старшого брата” — це країна жакхливого московського шовінізму й націоналізму. — А комунізму не подарував Московії Карль Маркс, ані вона в нього не потребувала його позичати, маючи свій власний, свого рідного хову комунізм, що йому назва „большевизм”..... **націонал-большевизм.** Той, своєрідний комунізм жив і діяв в Московії вже перед віками — ним пересякла душа московського народу. Чейже навіть і Ленін і Сталін не заперечували ніколи, а навпаки, стверджували нераз, що московський комунізм, це насправді чистої води московський націоналізм, — а той їх т. зв. „комунізм”, це національна риса й „прикмета” кожного поодинокого москаля і всієї московської нації.

Але західньому світові дуже важко зрозуміти, що Московією правлять сьогодні не учні Карла Маркса, а учні, що вийшли зі школи Івана Грозного, Петра I. і Катерини II. — що на Кремлі сидять досвідчені „риболовці”, які добре зна-

ють, на яку приману наївних рибок для „матушки Рассеї” ловити....

Одних кнутом і терором, страхом і погрозами в свої сіті заганяють, інших, тих, що на заході, ловлять на комунізм, — для азіятів і чорних в Африці приманою націоналізму, для арабського світу мають антисемітизм. Як, де, й коли потреба.

А вся ця „ловля” для неї — для єдиної, неподільної „матушки”, для її сили, могутності й величі....

„Ловля” йде безперервно й безперебійно... Сіті завжди повні легковірних рибок... Світ і досі ніяк доглупатись не може, що це той московський комунізм, — не може збагнути його суті... Не розуміє тієї істини, що московський комунізм — це ніщо інше, як лише засіб у продовженні нинішніми правителями Росії політики загарбництва, насильства і деспотії, брехні, облуди й шахрайства їх попередників-царів....

Навіть і родовитий москвин Бердяєв, каже: „Хто хоче зрозуміти московський комунізм, той мусить викрити коріння большевизму і вияснити його походження на ґрунті російської історії”, — а далі каже зовсім виразно й ясно:

„Московський комунізм, це одна з форм російського імперіалізму.”

Трапляються і поміж людьми західного світу одиниці, які розуміють суть московського комунізму; прим. французький журналіст, Жан Лявін, так написав: „Державний департамент повинен уважати ворогом не комунізм, а російський націоналізм.”

Так. Бо комунізм, це лише форма, а справжня суть — це націоналізм, шовінізм, месіанізм, загарбництво й імперіалізм.

Розуміють суть московського комунізму й російські емігранти. Вони просто так і пишуть і стверджують, що „всю там — у Росії — як і колись було, ніщо там не змінилось”.... Большевизм іде рейками „доброго, старого вр’ємені” — а нові правителі тільки єдину ціль на думці мають: „закріпити назавжди єдине російське государство” — „з єдиним народом, з єдиною мовою та єдиною культурою.”

III.

Так, але Захід не хоче бачити тієї справжньої Росії. Для нього сучасна Росія — це комунізм і не милий їй большевицько-комуністичний режим Кремля... Більш нічого. Світ

не хоче знати, що московські комуністи, це завзяті реставратори відвічного московського націоналізму й ненавистництва — це гльорифікатори всього, що московське: „великого й геніяльного московського народу, його високої культури, його героїства й героїчної історії”, — його мови й побуту.

А комунізм отих московських націоналістів, це „товар на експорт”, — це отруя для світу. Нею затроєні люди Заходу стають безвільним оруддям в руках московських дурисвітів. Вони стають на службу Московії й її імперіялізму, байдуже, що та служба, це очевидна зрада їх націй і батьківщини....

В московському комунізмі захована дивна сила: за допомогою отого комунізму росте, майже подвоюється чисельно „великий” московський народ — в ім’я того комунізму винищується одночасно „інородців” так, що деякі з них уже зникли з лиця землі, інші-ж не виказують жадного приросту, а навпаки, чисельно зменшуються...

За допомогою комунізму росте, багатіє і могутніє московська імперія, в тому часі, коли він перекинений поза етнографічні межі Московії, несе руїну, ожебрачення, голод і смерть... Та світ цього не бачить і бачити не хоче, — не розуміє, що комунізм для Московії — це могутній засіб для скріплення й чіткого оформлення національного ества і суті душі московського народу.

Ще в часі революції 1919/20 рр. писали московські газети: „Російський комунізм, це оновлена, на червоно перефарбована, стара, як Московія, московська імперіялістична ідея.”

Дальше писали: „Ця червона психоза захопила московські маси на 80 — 90 відсотків — у других національних республіках немає її навіть 7 — 12 відсотків серед населення.”

А ще пізніше, теж самі москвини стверджували „що комунізм лише силою і волею московського народу прийшов до влади.” — „В комунізмі бачив бо московський народ єдиноспасаему силу для вдержання, поширення і розбудови російської імперії.”

Та-й ще писали: „Московський комунізм — це ніщо інше, як жахлива й потворна форма імперіялізму.” — „При допомозі комунізму — комунізму, як форми, здійснюється імперіялістична ідея.” Для того борцем за комуністичну „ідею” і носієм тієї ідеї був завжди московський народ. Він ради здійснення задушевних мрій про велич російської імперії, готов усе зробити, всякі „...ізми” за свої прийняти, готов навіть і „постраждать немножко”, стати бездумним рабом „величія родной матушки Рассеї”...

Бо сучасна Росія — це не країна комунізму, — це хіба карикатура комунізму і соціалізму!! Насправді — це жаклива деспотія, яка в ім'я могутності держави, а не реалізації комунізму, експлуатує чужі народи й витягає з них останні соки. — — —

IV.

Чому в очах усіх москвинів Сталін „геній”? Чи може за це „генієм” став, що геніяльно „розробив” і здійснив „ідеї” комунізму й соціалізму?

Куди там! Він „геніяльно” нищив усіх ворогів московської імперії, — він казав мільйони вистрілювати, мільйони на смерть заголоджувати, мільйонам людей казав у голоді й холоді для величі російського „государства” працювати й гинути, що-б тільки те „государство” росло, поширювалось і могло потіти, — з багатонаціональної „ласкутної” держави творив, чи намагався творити, однонаціональну імперію, з одним „советським” (замасковано: **московським!!**) народом, — народом одної культури й мови, по московськи думаючим і Московію за свою „родіну” маючим! Он у чому добачають москвини „геніяльність” Сталіна! Він на сльозах, крові й трупах поневолених народів здвигнув велику й могутню московську імперію, і за це він у москвинів „геніяльний”, і гідний цього, що-б московський нарід його по всі часи славив і величав.....

Бо що було задушевною мрією Сталіна? Оце на засіданні Верховної Ради Советів сказав раз Сталін: „Я бажав-би, ще довго жити, щоб **запевнити Росії всесвітнє панування!!!**” — Таке міг сказати лише московський патріот-націоналіст! І Сталін не тільки мріяв про „всесвітнє панування Росії” — він ту мрію здійснював! Він і сказав, що й „**московська мова мусить стати обов'язково світовою мовою.**”

Не на комунізмі — і не на соціалізмі, а на потузі й силі традиційного московського націонал-імперіялізму опер Сталін свою силу й став необмеженим паном-деспотом московського царства. —

Що сьогоднішній московський комунізм, це ніщо інше, як специфічний витвір духа московського народу, що так званий „**сталінський**” режим зовсім не важкий був для того народу, бо він йому рідний і близький по самій традиції й звичці, бо він — це продовження того, що вже перед віками було, — бо це лише нова форма старої деспотії й імперіялізму —

все це повинен-би західній світ добре знати й відносно до цього Росію трактувати. Та-й повинен-би знати, що московська еміграція ніколи не піде проти Росії, бо в її крові той-же самий імперіялізм, націоналізм, і месіянїзм, що й у теперішніх правителів московської імперії.

Вона, ота московська еміграція не від того, що-б надати „червоному” імперіялізмові іншу краску й змінити його форму, бо-ж тут річ не в формі, а в суті! А та суть, імперіялізм і загарбництво, вони дорогі й близькі кожному москвині! Московської суті не дозволить жоден москвин нарушити!

Ось один із тих емігрантів, „самоствержений” хахол, наймит Москви, в своїй газеті „Суворовец” пише виразно й стверджує, що головним козиром в руках нинішньої Росії й її правителів не є сам комунізм, а **„патріотичний лозунг недоторканости кордонів ССРСР.”** „Патріотичний лозунг” — ось що в сучасній московській сатрапії на першому місці! А комунізм — це лише тактичний засіб для підкріплення й здійснювання „патріотичних лозунгів”.....

Але світ цього не хоче знати.... не „зглибив” ще й до сьогодні такої очевидної істини, що московський комунізм, це не якесь там європейське, чи інтернаціональне, але суто московське явище, — що той комунізм не „вивчений” і не взятий у Маркса — Енгельса, а „комунізм”, що віками дрімав на дні душі московських мас і дождав догідної хвилини, що-б виявити себе назверх і показати себе в нагій і жахливій постаті...

І оцей — то „комунізм” задурманив голови „політиків” світу так, що вони, починаючи з жовтня 1917 р. й по сьогодні утотожнюють його з комуністичними теоріями, зродженими на Заході, — вважають той московський комунізм за все-світнє явище, з яким боротись дуже важко....

Колись писав Достоевський, що **„європейських результатів добитись на нашій почве не можливо”** — а світ таки вірить, що комунізм і марксизм удалося москвинам пересадити на московську почву — й вони там живуть, ростуть, цвітуть і процвітають....

Світ не хоче цього знати, що сьогоднішня Росія, знищивши все те, що чим-небудь пригадувало там Європу, одночасно скинула з Московії європейську поволоку, повернула до часів Івана Грозного, нащадка Джінгіс-хана. В живих залишилися тільки ті, хто цілою душею Європу, оте, як вони кажуть, **кубło гнилизни й розкладу**, ненавидів. Осталися при житті, хто вірив, що Московія — і тільки вона — може спас-

ти і врятувати Європу й цілий світ від усякого лиха й нещастя й дати йому „щасливе, радісне й заможне” життя.....

V.

Чи не час би вже світові поставити собі певне питання і знайти на нього правильну відповідь?

Чи це сам комунізм, оте Маркса й Енгельса „вчення”, створили й змістом наповнили сучасну „червону” Росію? Створили її разом із усіма її жахливостями, звірствами, нелюдяністю і жорстокістю? Чи воно справді так?

А чи правильною на ці питання не буде відповідь, що комунізм і Марксова „наука” послужили Росії за „машкару” — за маску, для прикриття й заховання свого жорстокого й ненависного імперіялізму, звіринного націоналізму й божевільного месіянізму?

Але світ цієї правди не бачить... Світ даліше „переконаний” у тому, що в усьому лихові винен лише комунізм! На будь його, московська імперія не представляла-б для світу ні небезпеки, ні загрози!

Сьогоднішній світ, отой західний світ, разом із Америкою, попав у якийсь хворобливий транс.... Він уже нездібний бачити й розуміти правду й глядіти дійсності в вічі. Той світ ніби то й „мобілізує” свої сили на боротьбу, — але лише на боротьбу з комунізмом, — він не проти московського імперіялізму, він нічого не має проти московського „єдиноне ділимства”, — він не бачить у ньому загрози для себе... Таким чином отой світ стає на одні позиції з московськими імперіялістами всіх мастей — і червоних, і білих... Але й ця „мобілізація” сил світу проти комунізму не дуже то грізна й не заслуговує на це, що-б її поважно трактувати...

Західний світ мимо своєї ворожої постави до комунізму, готов кожної хвилини підписати обома руками пакт вічного миру й приязни з комуністичною Росією, що-б тільки та Росія дала йому запевнення не порушувати сфери його впливів і погодилася-б на існування побіч себе двох систем: комунізму й капіталізму.

Жалюгідний і сміху вартний парадокс: західний світ проти комунізму „постілки” — посілки...” Оскільки комунізм проти нього, постілки він проти комунізму...

Якщо-б однаке московський комунізм занехав свою дальшу агресивну політику й задоволься-б тим усім, що з ласки того західного світу загарбав, тоді на думку Заходу запаував би в світі вічний, Божий мир...

VI.

В середньовіччі йшли лицарі до бою закуті в залізо, опанцерені були. А противник старався в бою пробити мечем не сам лише панцир, але почерез панцир улучити ворога в серце, завдати йому смертельну рану. Бо знав добре, що пробивши, чи порубавши сам тільки панцир, він цим способом не поконе ще ворога. Ворог надіне другий панцир і знову до бою стане.

А чим-же є для сучасної Московії окричаний і ославлений комунізм, той, власної, московської продукції — комунізм, як не свого роду „модерним” панцером?

А короткозорий, наївний і розслаблений Захід заходиться „нищити” не що інше, а тільки отой панцир, із надією і певністю, що, якщо потім Московія надіне на себе якийсь інший — скажімо „демократичний” панцир, то так і зразу перестане бути грізним противником. Просто й коротко: Москва перестане Москвою бути, — м’ясожерний вовчисько почне сінце їсти.... —

Що теперішня Росія продовжує віково-традиційну політику попередників на царському троні — політику безоглядного й зажерливого імперіялізму, та що вона це робить ще з більшою брутальністю й нахабством, із більшою силою й інтензивністю, з більшим динамізмом і розмахом, із чортівською вирафіованістю, жорстокістю і безпощадністю, ніж робили попередники — про це не може бути двох думок, чи сумнівів.

Вона, оця сучасна Московія, червона, своєю дикістю і варварством, руїнницьким загарбництвом і винищуванням підкорених народів, перевищила колишніх царів-деспотів, — вона своїми жахливостями, терором, насильством і кровопийством — **безконкурентна!!**

Усе там — і комунізм, і марксизм, ленінізм і сталінізм — „народня” демократія, і „свобода” віри, й „позитивна” розв’язка національного питання, — усе те перемішане й „оформлене” на своєрідний, московський „кшталт” і призначене виконувати одне — єдине й основне завдання: зміцнювати російське „государство” й поширювати кордони його так довго, аж те „государство” пошириться на всі землі й народи світу....

А комунізм? Це спекулятивна „концепція” для дурення світу й для заманювання і втягання його в орбіту московського імперіялізму.

Комунізм — це для московських грачів нова гра фальшивими картами — це спекуляція безвартісними паперами на світовій біржі... А світ ще й досі не з'ор'єнтований, — ще й досі не пізнався на шулерах і спекулянтах! Їхні карти вважає за добрі, їх „облігації” за повновартісні...

А московські шулери, користаючи з короткозорости світу, діють — там за залізною заслоною, — діють і тут за допомогою агентів — діють і за посередництвом своєї еміграції. І ті там — і ці тут, усі грають фальшивими картами й торгують підробленими, безвартісними біржевими паперами, а світ ще й досі не пізнався на шулерах і спекулянтах... не зглибив справжньої московської „проблеми”, не пізнав отої простенької правди, що всі москвини „одним миром мазані” — всі вони націоналісти й шовіністи та імперіялісти, опановані непогамуваним бажанням загарбати для себе увесь світ і підкорити його собі. А політика Росії була й є чортівсько-хитра й перфідна, облудна й фальшива, нахабна й брехлива...

Усе в москвинів добре, якщо воно веде до цілі, до розбудови і зміцнення російської імперії. Так чому-ж не можна їм використовувати для цієї цілі ... комунізму? Та-ж за допомогою комунізму можна легко зміцнювати свою імперію, послаблювати й розкладати одночасно нації й держави світу! За допомогою комунізму легко можна ловити людей в московські сіті, — в ім'я комунізму можна нищити поневолені народи!

Московський молох, підмальований сьогодні на червоно, завтра може змінити фарбу, якщо це принести зможе користь його імперіялізмові. А світ вірить, що Московія, це країна світового комунізму — що вона здійснює „ідеї” комунізму — „ідеї” Маркса...

VII.

Нездібні політики західного світу зрозуміти й зглибити круті, забріхані ходи, московських „штукарів”....

Подумати лише: Чи може Росія — та, сучасна Росія, з її на чолі всіх народів постановленою, передовою, московською нацією — нацією „геніїв”, — нацією світової слави письменників, учених і винахідників — нацією з найвищою культурою — з нацією, призначеною визволити і спасти світ — чи може така Росія „позичати” щось у „гнилої”, zdeгенерованої й оглупілої Європи? Це ж було б страшним прини-

женням і ганьбою для вищою силою вибраного й для великих завдань покликаного московського народу! Дійсно, лише „оглуплений” світ може вірити в це, що Росія буде свій державний устрій і соціальний лад на так званій „науці” Маркса! Пощо-ж Московії черпати комуністичну мудрість із „талмуду” Маркса, коли вона має свій, її питомий, комунізм? Той своєрідний, московський комунізм, що має свою власну форму й зміст — створений і побудований на чисто московсько-азійських первнях... Легко й скоро може прийти час, коли Москва проголосить Маркса ворогом справжнього комунізму, назве його космополітиком і троцкістом. Якщо це тільки покажеться потрібним і konieczним для величчя російського „государства.”... —

Сьогодні вже викинено з московського „репертуару” слова „большевизм, большевики”. Зроблено це з ціллю не виявляти назовні цього, що унутрі існує і діє, — що в московській плюгавій, облудній і брехливій душі лежить, — що в системі і практиці московських сатрапів-держимордів, криється...

Там-же, за проклятою залізною заслоною, в царстві сатани — перемішано все: поняття і засади, зміст і форму, дійсність і фікцію, гасла й постулати. Перемішано й окутано своєрідним московським плюгавством і огидою, дикістю і варварством, нелюдськістю і жорстокістю — а все це прикрито приманчивою для легковірних „покришкою” комунізму... А світ безрадний — він несила з’орієнтуватись і розібратись у тій московській „саламасі” — не може пізнати й зрозуміти, де форма, а де суть, — де правда, де брехня...

Комунізм для правителів Росії, не менше, як і для нас — це не до здійснення фантазії — це певна кількість закарстованих догм, — закарстованих і давно віджилих псевдонаукових тез, чи гіпотез — і більш нічого. Але для москвинів велику вагу й значіння має саме слово — **комунізм**. Воно-ж, це примана для наївних дурнів, — це рід динамічної вибухової сили, — це одночасно й страхак для держав Заходу!

Ні комунізм, ні марксизм, ані сталінізм нічого спільного з дійсним комунізмом, як його розуміють на заході, не має. Це чисто московський „винахід” — це система внутрішнього державного ладу й політики, що будує свою силу й потугу на розпалюванні в себе до червоноти супернаціональної зарозумілості й гордості, націоналізму й цювінізму та погорди до всього, що не московське. У себе, в своїй Московщині, володарі Кремля не потребують зовсім комуно-марксизму

— вони мають свій власний „комунізм”, який відповідає душі московського народу. То-ж не західньо-європейського походження комунізм, а той другий, московський „комунізм”, що його справжня назва **націонал-большевізм і націонал-імперіалізм** усього московського народу, несе справжню загрозу світові. Він, скріплений месіанізмом і мілітарною силою сфанатизованих московських мас — це, а не комунізм — небезпека для світу!

Там, на всіх просторах московської імперії, не картини бородатого Маркса, а картини для Московії заслужених царів, полководців і національних героїв, прикрашують школи й публичні установи! А Маркс, а комунізм — це „товар” на експорт... Ні Маркса, ані його комунізму, Московія, та в усьому „передова” країна, не потребує! Пощо вони їй?

Московський історик, С. Ф. Платонов пише, що ще „за часів Андрія Суздальського москалі були переконання, що їх деспотичний лад і устрій, перевищував державні устрої усіх земель світу, а в Андрію вбачали ідеал „государ’я.”

Чому-ж нині мало-би бути там інакше? Чому нинішня Росія мала-би „запозичатись” в Європі?

Ні! Теперішня Росія, нинішнє московське „государство” — це не комунізм і не марксизм, а синтез минулого й сучасного московської нації!

Московський „комунізм” — це по своїй істоті й суті московський фашизм, грізніший від усіх „фашизмів” Заходу! Той комунізм, це витвір збірної душі московського народу.

Елліс Гавелок каже: „Росіяни є комуністами по своєму інстинкті.” Але й він не може збагнути, що під тим московським „комунізмом” криється...

VIII.

Не лише правителі на Кремлі, але й весь московський народ знають добре, що не за допомогою „світового комунізму”, а націоналізмом і патріотизмом, до фанатизму доведеним, добилась Росія перемоги в другій війні! Не за „комунізм”, а за „родіну”, за „матушку Рассею” гинули московські маси!

Бо Москва краще від „політиків” західного світу знає вагу й силу національного чинника в житті поодиноких народів! Для того вона розпалює і поглиблює націоналізм серед своїх мас на своїх атнографічних землях, — а одночасно по звірськи, зі страшною залістю й завзяттям гасить і ни-

чить націоналізм серед поневолених нею народів, намагаючись за всяку ціну зробити їх „совєтськими” людьми, патріотами Московії...

А комунізм, яким жонглюють нині москалі, це ніщо інше, як блахман, яким вони дур'ять світ, — це гіпноз, за допомогою якого обезсилюють світ і на манівці зводять його політику й стратегію, — відвертають його увагу від справжньої загрози. Бо-ж москалі здавен-давна славились хитрістю, підступом і брехнею, якими завжди перевищали всі народи! У брехні, фальші й облуді їм ніхто ще не дорівняв! У обманюванні світу, вони „**неперевершені майстри!**”

Їх політика хитра, гнучка й доцільна! І всі засоби в них добрі й моральні, якщо лише до цілі ведуть! Для „кольорових” народів має Москва націоналізм, для Заходу комунізм, для себе націоналізм...

Тільки між собою москалі щирі — щирі аж до цинізму. Між собою вони націоналісти й імперіялісти, всі одного бажать: доложити всіх старань і зусиль, ужити всіх заходів, щоб Московія не тільки в теорії, а ле й на практиці, стала „всьому свету галавою...”

Зараз же після капітуляції Німеччини в 1945 р. можна було всюди, куди переходили полчища „непереможної” московської армії, бачити транспаренти з написами в московській мові:

„**Росія** тільки одна в світі. Немає країн, щоб могли з нею рівнятись!

„**Росія** не може мати суперниць!”

„**Росія** понад усе в світі!”

„**За Росію, за російський народ**, підемо ще раз „на последний бой” і переможемо всіх ворогів!”

Багато було тоді отаких транспарентів, а на них „**Росія**” а не С.С.С.Р. — і **російський**, або русскій народ..... а про комунізм ані згадки! Бо ж транспаренти були для „своїх”, а не для чужинців...

Але світ, отой світ, що ніби то хоче себе протиставити „комунізмові” й комуністичному режимові Кремля і готовиться до „розправи” з ним — він справжньої Росії не знає... Він очманілий і задурений брехнею москалів — тих там, і цих тут... не може й досі зрозуміти, що брехня, фальш й облуда, це вікові „чесноти” всіх москвинів. Що брехнею завойовує світ не лише тамта з-поза заслони, але й ця друга, з-перед занавіси, Московія. Обі вони мечуть піском брехні в вічі світові! А світ московську брехню за правду сприймає, а за-

грозу для себе лише в комунізмі бачить... Цього-ж не знає, що московська нація мала й має в своїй крові жадобу завоювання й грабежі чужих територій, а де замало їй було фізичної сили, там застосовувала брехню, хитрощі й підступ — відносно до потреб, то скидала, то вкладала на себе різні маски, що-б закрити своє справжнє грабіжницько-насильницьке, бандитське обличчя... Панславізм, православія, визволення уярмлених братів-слов'ян, оборона пригноблених робітничих мас у світі, соціалізм, марксизм, комунізм... Усі маски добрі, якщо лише сприяють досягненні цілі. А московські емігранти певні, що й маска „демократії”, чи навіть і федерації, може Московії теж пригодиться... На сьогодні-ж добра для Московії червона маска комунізму. Ця-ж маска допомогла їй чейже загарбати величезні простори чужих земель! Вона-ж їх не завойовувала, ні, вона їх в ім'я комунізму й соціалізму від капіталістичного ярма „визволяла!”

Тим комунізмом і соціалізмом ще й сьогодні закриває Московія своє націоналістично-розбишацьке обличчя — ними блахманить очі світові і під їх маскою здійснює з успіхом давні мрії всіх москвинів: опанувати й підкорити Москві увесь світ і всі народи...

Комунізм — для світу загроза, а для Московії кон'юктуральна відміна її націоналістичного імперіялізму.

ІХ.

Тільки дуже наївний і короткозорий „політик” Заходу може вірити, що з хвилиною заміни „комуністичного” режиму в Росії на якийсь там „демократичний” режим, Росія вже тим самим перестане загрожувати світові.

Ми, українці в це не віримо й ніколи вірити не будемо!

Ми, українці, хіба найкраще знаємо Росію — знаємо її суть — знаємо й душу московського народу — ту душу, яка ненавистю до світу дише, — яка бажає увесь світ загарбати, знищити й зажерти!

Ми знаємо, що Росія завжди була одна й незмінна — й не віримо, що вона могла би змінитись!

Світові „знавці й експерти” твердять, що сучасна Росія — це не та колишня давня Росія... Вона змінилася... „почервоніла” — кажуть — червоною від комунізму зробилась... І вони в це, що говорять — вірять!

Але ми не віримо, бо добре знаємо, що московська деспотія завжди червоною була — але не від комунізму! Вона

червона кров'ю десятків мільйонів помордованих і закатованих у першу чергу українців, а далі тих усіх, хто не хотів її коритись.

Для нас Московія незмінна.

Давно-давно, коли ще про червону Московію ніхто й не думав, писав наш Франко:

„Росіє! Де лиш ти поставиш стопи,
Повзе облуда, здирство, плач народу...
Ти тиснеш і кричиш: „даю свободу!”
Дреш шкуру й мовиш: „двигаю культуру.”

„Ти мов опир — із серця соки ссеш...
Лиш гадь і злизь росте й міцніє в тобі...
Свобідний дух або тікати мусить,
Або живцем вмірати в твоїм гробі.” —

Чи подане повище відноситься лише до тодішньої, не червоної, Росії? Чи можна з того щось змінити, чи відняти відносно нинішньої, червоної Росії? Ні, — бо Росія незмінна! Вона й не зміниться ніколи! Може змінити, як що це її потрібне буде, форму, але своєї суті не змінить!

Як Азія ніколи не стане Європою, так і москвини не стануть ніколи європейцями і не приймуть нічого від Заходу, бо все, що західне, їм органічно противне й ненависне! —

А світ цього всього не знає, він ніяк не може зглибити московської суті й правди. Він ще й сьогодні бачить зло й загрозу для себе виключно в комунізмі, і не хоче, чи не може, в наслідок доцільної і хитрої московської пропаганди в політиці, в науці, в історії й літературі, бачити й розуміти лиха й загрози в московському імперіялізмі, націоналізмі й шовінізмі, в месіанізмі московського народу та в його жадобі знищити й собі підкорити всі народи світу! А може світ жахається побачити московську дійсність і заглянути московській правді в вічі?

Не треба бути аж пророком, щоби заздалегідь передбачити, що західний світ, ідучи відносно Росії далі тим шляхом, яким досі йшов і йде — не добачуючи в комунізмі лише нову, змодернізовану й добре випробовану форму московського імперіялізму — опиниться над пропастью і попаде в пазу ненажерної Москви, якщо тільки далі сприйматиме московську брехню і за правду її вважати буде! Якщо далі буде говорити про російський комунізм, не пізнавши й

не зглибивши його підложж'я, не зрозумівши його справжніх і дійсних тенденцій!

Та чи світ лише в відношенні до комуністичної Росії виявляє свою непоінформованість й ігнорацію? Ні! Той світ так само не розуміє і „другої” — „білої” Росії, які мабуть різняться від себе, як жид від єврея...

Світ вірить у ворожу поставу московської еміграції до їх „матушкі-Россеї” за те, що вона проти її волі „зволила” себе в червоні шати прибрати... Воно може й так — може дійсно московські емігранти не люблять червоної краски... Але ж вони добре знають, що їх „матушкой” піклуються, не гірші від них російські червоні патріоти і пильно біля неї заходяться та „наполегливо” про її силу й велич дбають.... „Стараються, аж перестар’юються...”

Ніколи московський патріот не піде проти московського патріота! Та й ще проти „нерозчленителя”, а „собірателя!” — Аж так „божевільною” московська еміграція не є — і не буде!

А якщо та еміграція і божевільна, то божевіллям, яким хворіють і їх „собрати” на Кремлі: божевіллям імперіялізму, націоналізму й шовінізму!

Ніхто, хто хоч трохи знає душу й ментальність москвинів, не повірить, що сьогоднішні „анти-большевики”, засівши на Кремлі, повели-б іншу політику супроти світу, а вже напевно ні супроти поневолених народів!

Але світ отої істини не хоче розуміти!

Не сам комунізм правителів нинішньої Московії, а несамовитий імперіялізм і божевільний месіянїзм усього московського народу, несе загрозу світові й готує йому загрозу й загубу!

Віра усіх москвинів у їх покликання спасти й „визволити” світ і все людство, оце та небезпека, що зависла над світом. Віра, що лише абсолютна Московія посідає абсолютну правду, якою може спасти й ушасливити світ, під умовою, що він її абсолютно скориться, прийме від неї її „правду” й її віру, її соціальний лад і державний устрій, її мову та її спосіб і стиль життя, виречеться своєї культури, а прийме московську культуру — ось у чому загроза!

А світ даліше тої загрози бачити не хоче... Він і даліше „товче воду в ступі.”

Так воно!

Х.

Але, чи нема й між нами таких, хто ту воду помагає в ступі товкти? Чи й у нас не пишеться:

„Мусимо вести **антикомуністину** діяльність.”

„Усе лихо України має свій корінь у **большевицькій** доктрині й системі.”

„Ми й **комунізм**.” „На фронт проти **комунізму**.”

„Живемо в часі найбільшої загрози з боку **комунізму**.”

„Світ не бачить небезпеки **комунізму**.”

Пишеться про „**ехидний** підступ **большевизму**” — замість писати виразно про підступи й хитрощі, не менш „**ехидного**” замаскованого, московського хижацького, імперіялізму й націоналізму!

Пишеться в нас ще й таке: „Український народ ненавидить **советську** владу.” „**Советську**”, а не ту тричі прокляту Московію, яка — й тоді, коли ще советської влади не було, ссала й пила кров українського народу. Виходило-б: не було б „советської влади”, не мав би український народ кого ненавидіти й на віки побратався-б із „старшим братом....”

Та цього ще мало... В „нашій” пресі можна ще й вичитати намагання звільнити москвинів від вини і кари за знущання Московії над українським народом, і перекинути ту вину на..... **марксо-комуну**... Так то, вносячи неясність і баламутство відносно не фіктивного, а дійсного ворога, яким є Московія і увесь її, хижацьким імперіялізмом пересяклий народ, менше, чи більше свідомо діється і йдеться по лінії, по якій ідуть усі москвини, закриваючи там, комунізмом — тут антикомунізмом, московське хижацтво! —

Та й ще можна найти в нашій пресі заклики до „протикомуністичної боротьби”, до „боротьби проти комуністичної тиранії”, проти „сталінізму”, який „не є якоюсь новою ідеєю, лише недолугим і викривленим здійснюванням ідей Маркса й Леніна”, чи там „своєрідною тактикою для досягнення своєрідної цілі...”

Усім цим вноситься лише заколот і баламутство в публичну опінію відносно справжньої небезпеки, що її готує Московія світові не самим комунізмом, а тим, що під комунізмом криється. А чейже кому, як кому, але українцям не вільно добавувати все лихо тільки в комунізмі. Ми-ж усі хіба добре знаємо, хто загарбав й окупував, та у крові скупав Україну... Це не Маркс, це не комунізм, а хижацька Московія поневолила український нарід, а зробила це не в ім'я поширення комуністичної „ідеї”, але для поширення московської ім-

перії й використання для її величі багатств України та
труду й поту її народу!

Знаємо це, а мимо цього говоримо й пишемо про „загрозу
комунізму” замість писати про ту справжню загрозу, якою
є московський націоналістичний імперіялізм і жадоба Мос-
ковії знищити українську націю.

Усі москвини добре знають, що „в каламутній воді легко
рибку ловити”, тому й вони каламутять воду й рибку для
себе ловлять...

Але чому дехто й з „наших” помагає москвинам в їхній
роботі каламучення води? Чому в нас стільки баламутства
хочби в одних словах: росіяни, рускі, великороси, замість
вжити назви **москвини**, або, як каже наш нарід **москалі**?

Чи є прим. чехословацька або югославська, або чи була ко-
лись австрійська, нація? А от ми пишемо „російська” нація,
російський народ! Коли ж назвати той народ „великороса-
ми”, то треба би нас „малоросами” називати! Назва ж „русь-
кі” вкрадена й собіш привласнена москвинами — вона правно
їм не належиться!

У нас знаходяться це-й такі „баламути”, та ще-й доктори,
які мають відвагу писати (амер. „Свобода”) навіть і таке:
„Російський народ не є проти самостійности України.” Так
хто-ж тоді проти неї? Виходить з цього твердження пана
доктора, що ворогами України були лише царі та їх міністри,
які аж ніяк „росіянами” не були, потім їх вороже настав-
лення до України перебрали в свої руки не „російські” кому-
ністи, під Крутами мордували самостійницьку українську
молодь „китайці”, а під Базаром розстрілювали українських
вояків певно теж якісь не „росіяни”! А вся московська емі-
грація, що про самостійність України й чути не хоче, вона
також не частина того російського народу, який за самостій-
ність України! Пощо й для кого пишеться в нас таку оче-
видну неправду? Та-ж сьогодні знаходяться вже й між чу-
жинцями люди, які пишуть про „російський” націоналізм і
шовінізм, пишуть про російський народ як народ, знаний з
нетерпимости, нетолеранції і ненависти до других народів,
— народ загарбників і імперіялістів, а тут українська газета
пише, що „російський” народ не є проти самостійности Укра-
їни.... Ні, так писати українцям не вільно! Про Росію і „ро-
сійський” народ мусимо писати правду — тільки правду!
Правдиво інформувати світ і правильно оцінювати загрозу
Московії для світу взагалі, а для України зокрема.

XI.

Наше й всіх поневолених Московією народів становище супроти СССР мусить бути зовсім ясне. Для нас не може існувати лише справа боротьби проти комунізму, але передовсім боротьба з імперіялізмом і націоналізмом Московії. Ця боротьба, це проблема нашої смерті, або життя!

Мусимо знати й світові про це казати, що це є та сучасна, большевицька, комуністична, советська, червона, сталінська — і Бог зна, яка ще там, Росія! — Чейже ніхто інший, а в першу чергу українці повинні б знати справжню і незмінну Росію, яка вміла й уміє в різних масках себе світові показувати. А світ бачить лише ті маски й не хоче глянути поза них, що-б побачити правдиве обличчя Москви...

Маску, запозичену колись в Європі московськими царями і десятком тисяч членів провідної верстви московської нації здерли разом із їх шкірою спущені з ланцюга дикі маси московського народу в часі революції. І тоді то світ, бодай на короткий час, побачив жахливе, грізне й жорстоке обличчя Московії. Побачив — і зжахнувся. Та це тривало коротко... Зараз же найшлися штукарі — „фокуснікі”, які закрили справжнє обличчя московського народу новою маскою: маскою комунізму, марксизму й соціалізму... А світ?.. Що-ж, — він бачить лише ту маску, а не бачить того, що маскою закрите! А ми українці покликані на це, що-б ту маску здерти й переконати світ, що не маска, але те, що під нею скривається, несе йому смертельну загрозу. Не сама „комуністична” поволока, але прихований під нею московський імперіялізм, месіянїзм і націоналізм, — ось де загроза для світу!

І хто-ж, як не ми обов'язані здирати з Московії маску й переконувати світ, де й в чому справжня небезпека зі сторони СССР? Тимбільше, що на наших очах діють нові московські „фокуснікі”, які ладять і приготівляють для Московії нову маску під назвою „демократії”. Для них же маска, це ніщо, що-б тільки суть і зміст не були порушені. Вони знають добре, що всі маски, які Московія на себе вбирала, не шкоду а користь їй приносили — так чому-ж не мала-б вона ще й під демократичною маскою світові себе запрезентувати — тим успішніше, що світ уже віддавна звик Росію тільки в масці бачити? Для Московії важлива тільки суть, для світу форма й маска....

Але-ж нас, мабуть саме Боже Провидіння розкинуло по світу на те, що-б ми хоч по кусникові зривали ту маску зі

сучасної і майбутньої Росії — і це ми мусимо робити. Наш обов'язок показувати світові правдиве обличчя Московії й її народу! Так, нашим обов'язком переконати світ, що він у власному інтересі повинен-би не лише антикомуністичну, але передовсім анти-імперіялістичну політику супроти Росії вести. Так — а тим часом говоримо й пишемо: „поборюймо комуністичну заразу й загрозу” — „биймо марксо-комуну” — „нищім комуністичну чуму — комуністичну пошесть” — „поширюймо протикомуністичні акції”... і т. д.

Не в інтересі московських імперіялістів-шовіністів на еміґрації, викривати суть московського комунізму — навпаки, вони його, що-б обманювати світ, затемнюють. Це факт. Але-ж, що корисне для москалів, те є — і мусить бути, шкідливим для нас і наших визвольних змагань. Правду про ворога мусимо вперед самі як-слід знати й ту правду світові голосити. Всякі маски, шильди й вивіски, декорації й заслони, якими намагаються москалі закрити свої імперіялістичні аспірації, не сміють вносити в наші ряди баламутства й затушковувати жахливу правду про московське хижацтво та його смертельну загрозу. Не річ у шильдах, а в тому, що за шильдами криється... Коли-ж світ ще й нині бачить у Московії на червоно розмальований шильд із написом „**комунізм**”, то нашим обов'язком здерти той шильд і показати світові те, що під тим шильдом існує й діє: імперіялізм, націоналізм і жадоба опанувати, підкорити й знищити світ із усіма його цінностями! Московія незмінна чейже — її духовна суть і цілі її політики завжди ті самі — а комунізм, це лише надійне, добре й хитро придумане знар'яддя внутрішньої й зовнішньої політики імперіялізму. Комуністичний шильд потрібний Москві для замилювання очей наївних людей, та заманювання їх у московські сіті, для творення по чужих країнах п'ятих колон. А комунізм — марксизм, як їх розуміє західний світ, у Росії не існує. Це лише фікція і блеф, це лише інструмент, що ним Москва вміло й хитро послуговується у своїй наступі для завоювання світу!

Ми мусимо ставити боротьбу з московською загрозою в зовсім іншу площину, а саме: Боротьба з московським комунізмом безпотрібна, безплідна й недоцільна, та й важка, **бо той комунізм лежить у крові московського народу** — вона безсенсовна й безвиглядна. Боротьбу всіма силами й засобами треба вести проти московського імперіялізму й месіянізму та його зажерливості й експанзії, проти націоналізму й месіянізму московського народу й проти тієї зарази й по-

шести, що з Москви розходитьсЯ по світу й проти отруї, що під видом „комунізму” розноситься по всіх країнах світу й грозить знищенням основ і можливості жити досьогочасним життям.

Вибити московській потворі не лише фальшиві, комуністичні, але в першу ті правдиві, імперіялістично-месіянстичні зуби й загнати її в етнографічні нетри, це перший імперативний наказ для поневолених народів — це невідкличний обов'язок. Нехай ця потвора живе в себе дома по своєму, задержуючи надалі навіть і свій, її притаманний, соціально-комуністичний лад, політичний режим і державно-деспотичний устрій!

Пощо витрачати енергію на кошовну й виснажуючу боротьбу з тим, що московському народові близьке й вроджене? Боротьбу треба вести проти московської імперії з ціллю знищити її, й визволити поневолені нею народи. Визволити їх не з якоїсь там плятонічної до них любови й не з самого бажання дати їм свободу, а у власному інтересі: Загарблені-ж Москвою чужі землі й народи, це невичерпане джерело її сили і загрози світові. Відобравши Московії все те, що розбоями загарбала й осадивши московський народ на його власній території, зробиться його нешкідливим, позбавиться його сили, яка сьогодні зависла грозою над світом. Розчленування московської імперії принесе зі собою автоматичне зникнення комунізму — того комунізму, як його сьогодні розуміє світ — бо не стане джерела, з-відкіля черпає він свою силу й активність!

XII.

Для нас не сам комунізм, як такий, не забріхана московська „народня демократія”, не сам Сталін і його кремлівська кліка шубравців, пройдисвітів і злочинців, але весь московський народ із його імперіялістично-шовіністичною духовістю та його націоналізмом, грізнішим від європейсько-німецького нацизму й італійського фашизму — був і є нашим найбільшим ворогом — а його загроза для світу, це-ж не сам тільки комунізм, чи сталінізм, але цей вічний, безпереривний і традиційний московський імперіялізм, його месіянїзм і націоналізм! Його неугасима й ненаситна жадоба загарбництва й життя і росту чужим добром і працею чужих рук!

Сьогодні, вправді ми вже всі згодні в тому, що лише завзятою і впертою боротьбою можемо досягнути наш найбільший

ідеал — самостійну державу, але не всі ми згодні в тому, хто й що стоїть на перепоні в досягненні того нашого ідеалу — комунізм із марксизмом і соціалізмом, — правляча на Кремлі злочинна кліка, — чи весь московський народ, із його ненажерним імперіялізмом і звіриним націоналізмом! Ще й сьогодні існують в нас розбіжності відносно твердження, що весь московський народ є носієм загально-російського імперіялізму, та що не лише його верхівка відповідальна за всі лиха й знущання, які переживала й переживає Україна!

На жаль і між нами багато ще таких, що то замість спростовувати й корегувати оце мильне розуміння світом московської проблеми, дуже часто говорять і пишуть про жахливість не московських, а „большевицько-комуністичних” практик у Московії і про загрозу комуно-марксизму, а не московського імперіялізму і так притемнюють справу боротьби не проти „форми”, а суті, якою був і є московський зажерливий імперіялізм його експансія, жорстоке й безоглядне нищення чужих націй і божевільний, месіянстичний наступ на вільний світ, що-б його опанувати, знищити його культуру, віру, мораль й етику й уподібнити його до себе. Замість говорити світові правду про Росію та зестерігати його перед жахливою силою й розмахом московського імперіялізму, який, відповідно до потреб і цілів прибирає різні форми і маски, вони десятками років, аж до зануди, то про большевизм, то марксо-комунізм, то сталінізм, говорять і пишуть, намагаючись себе й світ поставити на фронт самої протикомуністичної боротьби — забуваючи про те, що хочби в Росії не стало „комунізму”, а вона залишилася б у нинішніх кордонах, то чи тим і нашому народові, як нації, стало би від цього легше?

Хто-ж, як не ми, маємо боротись проти справжньої, реальної, не фіктивної небезпеки, якою є московський імперіялізм? Боротись — і других до цієї боротьби притягати? Ми-ж ставимо на першому місці боротьбу за національно-політичне визволення, бо знаємо, що тим самим визволимо нарід і зі соціальної неволі — соціально-ж визволення не дає ще національної й державної самостійности. Так чому-ж тоді акцентування нашою пресою боротьбу з комунізмом, замість наголошувати, звертати увагу й мобілізувати сили на боротьбу з московським, байдуже, чи „червоним”, чи „білим”, поневолювачем-імперіялістом! Нехай Захід, який поки-що бачить загрозу лише в комунізмі, а не хоче,

чи не може добачити справжньої загрози в московському імперіялізмі й націоналізмі — нехай той Захід надіється, що Росію вдасться йому якось „укосякати” й присвоїти, давши їй кілька „демократичних” уколів, після чого вона переміниться в смиреннєке демократичне сотворіння й почне „з рук” їсти — нехай надіється... Але нам і всім поневоленням Московію народам, не вільно жити ілюзіями і вести боротьбу з комуністичними вітр'яками! Ми мусимо бачити в Росії не лише „комунізм”, але в першу чергу московський імперіялізм і націоналізм і проти них завзято й вперто боротись! Нехай світ готується визволяти Росію й її „народи” з комуністичної неволі, а ми мусимо бути готові на смертельний бій, щоб усі поневолені народи на чолі з Україною вирвати зі страшних кіхтів Московії, якої масти вона й не була-б!!

XIII.

Ми не раз дивом дивуємось наївності людей Заходу, які вірять у багато річей, які їм до вірування московська пропаганда подає — дивуємось, а одночасно самі віримо в існування за залізною заслоною дечого, чого там немає. Чейже й між нами багато таких, що вірять в існування на теренах Московії комунізму, марксизму й соціалізму, та й що вони мають своє джерело в Марксі та в його „талмуді”. Скількиж то в нашій пресі пишеться про „комуністичну” Росію, про загрозу „комунізму”, про „комуністичну” пошесть і заразу, про „марксокомуну”, про жакхливий „большевицький” Кремль, про сталінізм, про сталінський режим, сталінську тиранію — і т. д., і т. д., в безконечність. Одним словом і в нас не мало баламутства відносно сучасної Росії, її справжнього, комунізмом не замаскованого обличчя, суті і змісту її політики та цілів, які намагається досягнути. В нас же говориться і пишеться, що „Україну поневолює і нищить комунізм”, що намагання „скоммунізувати” Україну нанесло їй багато шкоди — і т. д. — а чейже правдою є, що не якась там „мітична” **комуна**, а зовсім реальна Москва завоювала, окупувала й в ярмо неволі Україну запрягла! Не „комуна”, а ота Москва, жакхлива й жорстока, для повного порабощення України і знищення її остой — селянства — „пожалувала” їй колективізацію, тюрми, голод, рабську працю і концентраційні табори!

Не Карло Маркс, а Іван Грозний, учитель теперішніх володарів московської деспотії — отой праобраз справжньої

московської людини — людини незмінного характеру, людини жорстокої й непогамованої в своєму звірстві, готової розчавити й пожерти всіх, хто хоче підчинитись її волі.

Єдина ціль передреволюційної Московії на Україні була „задержати” Україну, чи, як тоді казали „російську людність полудневих земель” у покорі — зробити з неї „русских людей” і раз на завжди вімкнути їх у рямці „великорусської імперії”. А що-ж діє сучасна, не царська вже, а „комуністична” Росія? Її володарі здійснюють і завершують те, що не під силу було здійснити їхнім попередникам! Поневолили і задушили Україну так, як вона ще ніколи поневолена не була — згнобили й пригнітили український народ так, що й дихати йому не дають. Русифікують й асимілюють його та намагаються злити всіх українців у одно з московським народом. Неподатних винищують фізично, або розвозять по далеких країнах імперії, щоб там зденаціоналізувалися, або вигинули, — а українську молодь виховують на яничарів. І так шляхом жорстокої і безоглядної русифікації творять один великий, російський народ! Все там у тій сучасній Росії — і т. зв. диктатура пролетаріату, і знищення приватної власності і загарбання чужого, колгоспна неволя й рабство, тюрми й концентраційні табори, сльози і кров мільйонів, комуністичні кличі й лозунги і перфідно брехлива пропаганда — все це там робиться не задля втілення в життя комуно-марксизму, а тільки з ціллю знищити і перетопити в „общом катюлку” все, що не московське, а тим самим поширити кордони Росії та зміцнити імператорську потугу Московії, а в дальшому пляні — опанувати цілий світ!

У сучасній Росії думають не про реалізацію якогось там комунізму, якого батьком і творцем був „космополіт” — жид Маркс, син „згнилого” Заходу — ні — там мріють і в тому напрямі діють, що-б „**русская правда** **запанувала на всій землі.**” Он, що важне! Там не лише пишуть, але й так думають, що головна заслуга В. І. Леніна й Й. В. Сталіна в тому, що оба вони „вели нещадну боротьбу проти націоналізму й сепаратизму” — розуміється, в першу чергу на Україні. Так — але-ж між нами таки знаходяться публіцисти і журналісти, які твердять, що все лихо, яке в залізних клітках Україну держить, це не що інше, як комунізм, чи там сталінізм, а не хочуть бачити того лиха в імперіялізмі московської нації. Це їхнє наставлення до проблеми сучасної Росії, це ніщо інше, як москофілство, віками в душі

українців прищеплюване й впливане: „усьому винувата пануюча в Московії кліка, а не московський народ, по своїй природі лагідний, добрий і толерантний”... Не будь у нас того москвофільства, ми зовсім іншими очима глядіни-б на Росію і бачили-б її справжнє, не замасковане обличчя, та знали-б оту істину, що всі жахливі удари, що їх Москва українській нації наносила й наносить, не є нинішного походження, а є це безперервний ланцюг нищення України з ціллю стерти її з лиця землі й разназавжди позбутися української проблеми, — розв'язуючи її, на московський спосіб. Ми ще й досі віримо з комунізм, як у загально-світове явище, забуваючи, що джерелом усякого комунізму, де й як би він не проявляв себе й не виступав, є завжди Московія, її сила й потуга, її, брехлива, в засобах не перебираюча пропаганда та її — золото... **Знищивши московську імперію — не її комунізм — тим самим знищилося-б і комунізм у світі**, бо не стало-б отруї, якою Москва заливає сьогодні світ. Чейже для нікого не є тайною, що комуністичні партії в західній Європі й за океанами, це не партії, а московські агентури й „амбасади”, шпигунські гнізда й п'яті колони, піддержувані, засоблювані й підсилювані Москвою. Для незорієнтованого Заходу може існувати світовий комунізм, але для нас він ніщо інше, як тільки п'яті колони Москви так, як московський комунізм, це лише форма, лише псевдонім, за яким криється завжди та сама Московія з її імперіялістичним націоналізмом.

XIV.

Наше становище супроти Росії повинно бути ясне: Україна вела й веде оборонну боротьбу з Московією без огляду на це, чи та Московія комуністична, чи якась там інша. Московія, якою вона не була-б, це найбільший наш ворог, що віками те й тільки робить, що всякими способами й засобами винищує наш нарід, що-б могти пізніше його землі сколонізувати, загарбати йому, його потом і кров'ю предків политу землю, — що-б Україна стала лише географічним поняттям і більш нічим...

Захід бачить свого ворога лише в московському й світовому комунізмі, — наш же ворог, це Московія без прикметникових додатків — Московія, байдуже якого забарвлення — байдуже на її державний устрій і форму правління — байдуже, хто нею править і керує — хто на її чолі стоїть...

Для світу сучасна Росія, це комуністична проблема, яку той світ намагається „мирно” розв’язати... для нас Росія, це проблема боротьби з нею, боротьби на життя і смерть — за існування українського народу — за його „бути — чи не бути!”

Світ хоче змінити тільки форму правління Московією — а ми боремося за її розчленування й визволення з-під її панування, — за скинення раз на завжди з України московського ярма неволі! В цій боротьбі не вільно нам сходити на манівці й виладовувати та розгублювати нашу енергію на боротьбу з самим комунізмом, який аж ніяк не є суттю і змістом політики Москви, а лише формою її імперіялізму й націоналізму. Мусимо спрямувати і зосередити всі свої сили на боротьбу проти Московії, як такої — як тієї жакливо-нищівної сили, яка несе нам і всім поневоленим народам, загладу і смерть!

Мусимо якслід знати нашого ворога, суть і зміст його політики супроти нас, мусимо знати цілі його політики й психіку його народу, що віками гнобить наш народ — все це мусимо знати, якщо бажаємо вирвати з його кіхтів нашу Україну й наш народ! Мусимо знати, в яке місце вдари-ти ворога, що-б паралізувати його удари по нас і знешкід-ливлювати їх. Мусимо бити по його суті, нищити його зміст, а не саму форму, чи там маску, яку сьогодні надяг на себе.

Ми-ж є ті, хто знає справжню Росію і її загрозу для нас, для поневолених нею народів і для всього світу! І ми мусимо ширити в світі правду про Росію, бо інакше зникне зі світу взагалі всяка правда й над ним запанує московська, страшна брехня! — Ми повинні ясно й чітко ставити проб-лему Росії й світові її „прояснювати” — всі, не лише наші журналісти, публіцисти й політики. І наші вчені повинні би теж присвятити багато труда й часу науковій розробці і-сторично-політичних проблем відносно Росії й її справжнього обличчя та загрози, яку несе світові не самим комунізмом, але одвічним загарбницьким і нищівним імперіялізмом. Цим приспорили-б багато користи для визвольних змагань укра-їнського народу й улеглили-б його боротьбу зі страшним ворогом. Вся наша еміграція мусить вести наполегливу ро-боту в тому напрямі, що-б світ пізнав ту правдиву, жакли-ву й жорстоку Московію, а не бачив, як досі, лише кому-ністичну вивіску на ній. Що-б набрав переконання, що ко-муністичний шильд потрібний Московії в її нутрі для вини-щування завойованих народів — мовляв, усе це робиться в

ім'я комунізму й соціалізму, а не в ім'я імперіялізму, націоналізму й шовінізму усього московського народу. Потрібний їй той шильд і в зовнішній політиці пропаганди й поширювання своїх впливів по всіх країнах світу — мовляв, Росія, це батьківщина комунізму, який єдино може спасти й ущасливити світ...

Потрібний комуністичний шильд для екстермінаційної політики на терені загарбаних земель і народів — потрібний для її імперіялістичної політики й проникання в державне й суспільне життя вільних країн і творення п'ятих колон! Мусимо знати й завжди про це пам'ятати, що як довго світ бачитиме загрозу Москви лише в її комунізмі, так довго він, ведучи боротьбу з тим комунізмом, не буде боротись з ненаситним імперіялізмом, із жахливим націоналізмом і божевільним московським месіянізмом — отою фанатичною силою, якою опановані московські маси, готові йти визволяти й спасати світ, що-б над ним панувати, бо-ж вони вибраний народ — народ „богоносець” і „миротворець”... Ні, проти цього всього світ, поки не зглибить проблеми Москви, боротись не буде. А цього власне бажають собі оті дві нерозлучні Московії, — і тамта — червона і ця — біла. Вони „працюють” солідарно в тому напрямі, що-б відвернути увагу світу від справжньої небезпеки, якою є московський імперіялізм і скерувати його на боротьбу з „комунізмом”... А світ вірить московським дурисвітам. Він і досі не може зрозуміти московських обманців — він і досі не знає, що московський задрипаний Ванька, виходячи зі своєї нори між людей, — тут вдягає на себе демократичну, а там комуністичну, маску — в себе-ж удома й між собою, той Ванька завжди в традиційних лаптях і косоворотці, з традиційною „дубінушкой” у руці... З дубіною, переданою йому Іваном Лютим. Він завжди той самий — у нього завжди та сама традиційна й вроджена ненависть до „іногородців”, а на першому місці до українців.

Найвищий вже час, що-б західний світ зрозумів Росію і пізнав істину, що та Росія не є самим комунізмом сильна й грізна, а сила її і загроза в її московському націоналізмі й месіянізмі, яких не знала навіть царська деспотія! Нашим обов'язком мусить бути допомагати світові в розкритті брехливості, фальшу й облуди сучасної Московії — допомагати в пізнанні московської жахливої правди. Так — це наш обов'язок перед Богом і нашою Батьківщиною...

XV.

Але, чи ми той обов'язок виконуємо? Направду дуже часто прикро й ніяково стає, коли читаємо нашу пресу на чужині...

Нераз у одній і тій самій газеті — а то часто в тому самому числі цієї самої газети, один із авторів пише (привально-но!!), що боротьбу належить вести не зі самим комунізмом і комуністичним режимом Москви, а з традиційним московським імперіялізмом, — а другий пише, що „Захід повинен-би використати вміння поневолених народів боротись з комунізмом”... Находяться, бо й між нами такі, що часом зовсім несвідомо спрямовують нашу ненависть за заподіяні кривди українському народові в сторону комунізму, а не в сторону дійсного винувника, — московського імперіялізму й націоналізму. Всьому лиху завинив марксо-комунізм — а не московський народ — той народ, що живе й дише ненавистю до всіх „інородців”, а одночасно найкращу в світі „марку” має: „він добрий, добродушний і лагідний та згідливий...” А німецький поет Гердер його „голубиним народом” називає... А чи немає і між нами таких, хто теж тим народом захоплюється і вини в ньому не знаходить, твердячи, що це лише верхівка в усьому винувата, а сам московський народ у нічому не винен. Він добрий, лагідний і згідливий...

Так — бо-ж не лише московська пропаганда, але й уся московська культура враз з її літературою, наукою й історією і спеціальний тон і стиль життя в Московії, все це жахлива отруя для українського народу. Не одне політичне баламутство й неподобство не мало б ніж нами місця, коли-б наші душі не були Москвою затруєні! Чи всі оті „позиції” й „опозиції” й темні манівці, якими ходять наші „політики” на чужині — й оті нещасні „демократичні” викрутаси й вихиласи на кожному кроці, не згадуючи „федералістичних” ходів і тієї всякої „лівизни”, що, як Марко по пеклу товче собою по світу — чи все це не маємо завдячувати отій страшній московській отруї, що наче азійська чума нищить наші душі, розслаблює нашу волю, ломить і деформує характери, вносить між нас незгоду й ненависть й жене наосліп у пропасть, або прямо в обійми тієї Москви, що отрую дала...

Мимохіть пригадується слова одного з наших поетів:

„Ущерть налито нам отрути —
А ворог каже: Пий!

Пий, що-б міг легше позабути
Свій безталанний рідний край,
І рідну мову і звичай
І віру предків! Пий отруту!!!”

Одним словом, московський комунізм, це кон'юнктура засіб і маска — а суть, націоналістичний імперіялізм! І він отой імперіялізм під покришкою комунізму готується брехнею, фальшом і облудою, підступом і обманом, скріпленою мілітарною силою завоювати і підкорити Москві цілий світ. А всередині московського жахливого „государства” все наставлене й спрямоване до цього, що-б поглибити й поширити „вітчизняний” патріотизм і націоналізм, не комунізм, який придатний лише на „експорт”. Комунізм — це ще той власного, московського виробу, комунізм, це річ друго- й третьорядна. Ідеї не комунізму, а ідеї вітчизняного патріотизму, мусить у московській сатрапії, все що живе й хоче ще жити й на поверхні життя держатись — служити й коритись. А вітчизняний патріотизм, це ніщо інше, як московський імперіялізм, націоналізм, шовінізм, месіанство. В ім'я комунізму, для скріплення „вітчизняного” патріотизму, робить теперішня Московія те саме, що робила колишня Росія, а саме в ім'я величчя, цілості й „єдинства” імперії винищує всіх іногородців, нищить їх культуру й традицію, фальшує історію й відбирає предківську віру...

Комунізм й марксизм, подібно, як і „народна демократія” і свобода віри й православія, це все ніщо інше, як тільки знаряддя московського імперіялізму. Хто-ж вірить, що сучасна московська сатрапія, це країна комунізму, що вона побудована на комунізмі й марксизмі, а не на суто московському й азійському мрякобісіі, той мусить хіба повірити теж, що в тому царстві сатани існує й свобода віри, справжня демократія і найзавершеніша конституція й гаряче бажання миру — ну... й „щасливе, заможне життя...”. Про це-ж більше ще, ніж про комунізм, горлають „сатрапи на Кремлі”. А насправді там не про комунізм і не про „ущасливлення” населення думають. Москва жадає і вимагає, що-б у центрі ідеологічної (та чи лише ідеологічної?) роботи поставити виховання всіх трудящих у дусі **безмежної любови** до батьківщини — розуміється до тієї батьківщини, що її столиця Москва, бо прим. Україна, це не батьківщина для українців, — „Україна, це лише невелика скла-

дова й невід'ємна частина Советського Союзу..." — Чи така „ідеологія" має щось спільного з комуністичною „ідеологією"? Хіба ясно, що ні! Але ось в одній заокеанській газеті в одному лише числі читаємо таке: „світові загрожує комунізм" — „на наших очах зростає **комуністична** небезпека". — „Москва проводить **комуністичні** експерименти над Україною" — „з **комунізмом** мусить боротись весь світ." — Ось воно, як! „З **комунізмом**..." А хто-ж має вести боротьбу з московським загарбницьким, націоналістичним імперіялізмом?! Якщо українці мають боротись лише проти комунізму й сталінського режиму, так пощо стільки галасу й протестів у справі співпраці із московською еміграцією? Вона-ж у такій самій ситуації, що й ми — вона проти комунізму, й у такому разі вона ж тоді наша „союзниця"... Вона чейже теж веде антибольшевицьку політику й готовиться до боротьби з... **комунізмом**... Жах огортає, коли читати усякі статті в нашій пресі. Скільки там політичного баламутства й примітивного та шабляногового підходу до проблеми сучасної Росії і нашої боротьби з нею. А здавалось би, що хто, як хто, але ми, українці, повинні- б найкраще з усіх народів Московію знати... Повинні-б знати, що вона супроти нас була завжди й сьогодні є тою самою нищівною силою. Московія незмінна. Їй змінило її те, що Ванька надів на свою „рубашку" червону „фуфайку", ніби то з Маркса зняту... Московія у відношенні до України все тим самим лаптем її давила, завжди тою самою нагайкою була. Та нагайка переходила з роду в рід — від Андрія Суздальського по через Івана Грозного поки не дісталась у руки Петра I, й Катерини II., що-б безперестанно свистіла над Україною. До сьогодні держав ту нагайку в своїх кривавих руках Йосіп Сталін, а тепер перебрав її від нього Хрущов і рве нею живе тіло українського народу!

XVI.

Всі москвини, весь московський народ, одну — єдину ціль перед собою мають: велич і потуга російської імперії в них усіх на першому місці! На все інші їм „наплевать"! Ще Карамзін колись писав про „велічіє Росії", перед яким мусить склонити голову весь світ — і скоритись йому.

А соціалізм, комунізм, чи там демократія — це „пустяк"! Це для внутрішніх потреб москвинам зовсім не потрібне. Вони добре знають, що їм „єдино на потребу": колись же

писав Пушкін, що історія Росії наглядно виказує — і стверджує „без всякого прістрастя неабхадімость самовластя і прелісті кнута для неї”. Он, що Росії, як риби вода, для сили і величі народу та його імперії, потрібне!! І всі московини, задивлені у велич і могутність своєї імперії, готові терпіти і самовластя і свист кнута — готові на всі жертви — готові світ у крові втопити, що-б тільки „Рассея” росла й могла, — що-б над світом панувала! Ось що пише комуніст, Орест Мельцев:

„Велика Росіє! Хто може зрівняти з тобою в героїстві і трудящості, щедроті і саможертвенності, терпеливості і непохитності?! Слава про тебе лунає по всій землі. Ти, Росіє, врятувала Європу й її цивілізацію, — не дала варварам відкинути людство на сотні років назад. Росіє, ти мозок нового світу!!”

А московський емігрант-„демократ” в одній з їхніх газет пише:

„Російський народ по своїй природі демократичний і соборолубний, він сердечний і добротливий та чутливий, — готов кожному на допомогу поспішити...”

Немає „двох” Росій — є одна, як один лише є московський націонал-імперіялізм й один шовінізм, одне звеличування московського народу й обожнювання його „матушки Рассеї” з одночасною ненавистю і погордою до всіх народів світу.

Ленін виславлював „національну гордість великороса” — Сталін захлинався „високими моральними якостями великого російського народу” та захоплювався „його ясним розумом”.

В московському журналі „Комуніст” пишеться, що „російська нація являлася найбільш розвитою економічно, політично і культурно поміж другими націями Росії”. А, якщо так, то всі ті другі нації, економічно експлуатовані, політично душені, культурно обкрадені „передовою” російською нацією, мусять, почувавши свою нищість і вбогість, коритись їй, і, як сказав Франко „на лапки перед нею ставати”.

Тож зосім і не дивно, що якийсь холуй і наймит Москви, Павло Усенко, щоб приподобатись тій передовій московській нації, пише:

„Ми славимо великий і славний російський нарід. Ми славимо його мужність і ходу багатирську!”

Не славить того народу, що зволив Україні „пожалувати” комуну, а славить його за те, що допоміг „сім’ю об’єднати”. В одне ярмо неволі всю сім’ю запрягти... — А „Радянська

Україна" не дякує Москві за „вщасливлення" України комунізмом, а благодарить її за це, що „лексика російської мови збагатила лексику українську" — й за це, як каже, „ім'я Москви, це найдорожче ім'я нашому серцю"... Москва не вимагає від поневолених нею народів вдячності за наділення їх комунізмом, ні, вона каже благодарити її за це, що „відкрила їхнім широким масам усе багатство російської літератури". Вона жадає від них напруження всіх сил для пізнання „геніяльності великого російського народу, передовість його культури та її вплив на культуру вселюдства".

Одночасно Москва з корінням винищує найменші позначки культури тих народів. Не вимагає від них поглиблювання „марксизму", а жадає, що-б писали й реалізували ось що:

„Похилені оселі,
Садки вишневі й церкви
Зрубаєм, спалим, рознесемо,
А потім кинем під вітри"!!!

Мусять усе своє знищити, рознести, з вітрами, що-б потім прийняти все московське... Природа-ж порожнечі не признає...

Заступник президента Академії Наук УРСР, Семененко, який добре знає, чого Москва хоче, б'ється в груди і запевнює Московію, що „український народ ніколи не забуде братерської допомоги великого русского народу — він буде й далі зміцнювати дружбу з тим великим народом".

Так пише президент Академії УРСР, хоч там на Україні найтемніший навіть колгоспник знає, що той „великий руский народ" великий хіба великими жорстокостями і звірствами та ненавистю супроти українського народу!

Той „великий" народ навіть і цим запевненням Семененка не вірить і не здовольється ними — він не слів, а діл вимагає — і дає накази Академії Наук УРСР усильно „розкривати спільність походження російської, української і білоруської мов, — і їх тісних зв'язків на протязі всієї історії".

Навіть бідні вишивальниці в Коломиї мусять мозолитись довгими місяцями, що-б виготовити гобелін „на віки з Москвою, на віки з російським народом", бо-ж цього, а не комунізму вимагає Московія від завойованої західньої вітки українського народу!

Український народ не сміє любити свою справжню батьківщину — Україну, бо це „буржуазний націоналізм”, за який „старший брат” люто карає. Десятками років утовкмачує в голови „меншому” братові, що навіть „природний патріотизм — любов до свого — це шовіністичний і націоналістичний забобон”.

Любити можна й любити треба лише „советську”, значить, московську „родіну”. Вона має бути батьківщиною для всіх „советських людей”. Тільки московський патріотизм не „націоналістичний забобон”.

Московія ані трохи не тривожилась тим, що зі смертю Сталіна може завмерти, чи послабнути комунізм в Росії. Після смерті Сталіна писала московська „Правда”: „Головним завданням мусить бути тепер забезпечення дальшого зміцнення єдності й дружби народів Советського Союзу” — бо „доки буде існувати ця непорушна дружба, доти не страшні нам ані внутрішні, ані зовнішні вороги”. Ясно й зрозуміло: Сила Росії не в комунізмі, а в єдності і дружбі народів СРСР — іншими словами, в асиміляції і русифікації підкорених народів! А комунізм, це лише один із засобів для нищення й перетоплювання тих народів у один „непорушну дружбою” пов’язаний „советський народ”.

А защо зліквідовано кривавого Берію, — чи може він не був правовірним комуністом? Ось презрений хахол, М. Бажан, сказав виразно, защо Берію постигла кара: „Він активізував націоналістичні елементи в советських республіках” — „він перешкаджував остаточно викоренити найлютіших ворогів, буржуазних націоналістів...” Ось у чому страшна провина Берії на думку наймита Москви, М. Бажана... А ті, часті й криваві „чистки”, чи роблені з ціллю зміцнення й розбудови та поглиблення комунізму в Росії? Ні, все там робиться з однією думкою: Зміцнити й розбудувати потугу московської імперії! Хто ж до такої роботи не надається, того „вичистити” й зліквідувати! Так і вичищено Берію, бо він, як писала „Правда” поширював ворожість між народами СРСР”, — замість казати всім тим народам „дружно й вірно Московії служити” й „дружніми” силами будувати велич московського „государства”!

XVII.

Що ж це по своїй суті є та, російська комуністична партія, що держить у руках російську державу, а в зубах поневолені нею народи?

Чи не є це партія московських націонал-фашистів? А що вона себе на червоно пофарбувала — що вона „червона”, так це вона червона до червоности розжареним всемосковським патріотизмом, зоологічним націоналізмом, звіриним шовінізмом і зажерливим, ненаситним імперіялізмом! Є. М. пише в своїй статті „З нотатника”: „По всіх вичинах і осягненнях Кремля (чи лише самого Кремля? — М. Л.) нині кожний кретин знає, що саме криється під маскою комунізму! (Знає? — Ні, він **повинен** хіба знати. Коли ж би дійсно знав, то перестав би кретином бути! На горі й нещастя „вільного” світу, кретинів у ньому ще дуже багато... Вони завжди ще про маску говорять і пишуть, а того, що під маскою не добачають — М. Л.).

Дальше пише Є. М. про те, що світ твердить сьогодні: „На світовому театрі опиняється (Москва) в ролі відродженого комунізму” й додає: „Що й казати, — псевдонім надто вигідний і надто зручний”...

Свята правда! Але ж скільки в світі, а навіть і між нами, хто зручно підібраний псевдонім уважають за справжнє ім’я.

І себе — і других обманують і оманю живуть і діють. Заліниві заглянути під маску, — заліниві зірвати з московського Ваньки — націоналіста, соціалістичну і комуністичну, вивіски та заглянути в кров’ю набігли очі божевільної московської потвори — глянути в його злобою, жорстокістю й жадобою чужої крові, викривлене обличчя!

Заліниві, а може дійсно геть уже скретинілі, щоб не маску, а ту грізну й жахливу суть, ту правду, що під маскою захована, бачити! Але це, як де і в кого, а в нас і між нами не сміють діяти „кретини”! Ані „блазні”, що „маску” своїм і чужим, показуючи, закривають те справжнє, що під маскою старанно заховане!

Для України не існувала й не існує Московія під маскою. Вона для нас, українців без маски: нага, жахлива й жорстока. Такою у відношенні до України завжди була — такою і по нині є!

В нічому Московія не змінилась... Як колись, так і сьогодні линуть з України жахливі вісті... Як і колись за часів царя Петра І. Віють зловіщі вітри зі Сходу і несуть вісті з України...

„Несуть вісті нерадісні,
А вісті лихії,

Умирають в Україні
старі і малі...

Умирають окрадені
і будуть вмирати,
Доки буде на Вкраїні
Москва панувати"...

Пісня з перед 200 років — а яка ж „сучасна"... Бо Москва незмінна — вона завжди та сама в відношенні до України й до її народу! — а її хитрість і перфідність не мають меж! Все там пляново обдумане й доцільно проводжуване: Все лихо, заподіяне Україні москалями — голод, нужда, рабство й неволя й десятки мільйонів замучених, закатованих і виголоджених українців і занапащення української нації — все те мусить іти на рахунок комунізму та його здійснювання в Україні, а не за рахунок московського імперіялізму і націоналізму й безмежної ненависти до українського народу, який на думку всіх москалів мусить бути докорінно знищений, бо цього вимагає велич і сила московської імперії! А вся та перверзна політика Москви ведеться сьогодні виключно в ім'я комунізму і його реалізації... І такою політикою Московія осягає бажану нею ціль: Мільйонові маси народу — та чи лише маси? — звертають свою ненависть не до Московії і її народу, а тільки в сторону комунізму й соціалізму, як єдиних спричинників їх горя й нещастя! Не „добрий рускій народ" винуватий в винищенні десятків мільйонів українського селянства і української інтелігенції, щоб обезголовити українську націю — в знищенні культури українського народу та повного ожебрачення його. Винувата лише „марксо-комуна"... Не Москва і московський народ граблять Україну і живуть і ситяться кров'ю, слізми, потом і трудом українського народу! Ні, все це робить лише „комуна". Не московські голодні зграї завоювали Україну і в ярмо страшної неволі народ її запрягли — ні — це все зробила „комуна"... І тільки ота марксо-комуна винувата всьому — і тільки вона може бути предметом ненависти українських мас, а ніколи Московія з її „добрим", та й ще „братнім" народом, який сьогодні наче голодна й спражена наживи сарана, обсів Україну і п'є кров її народу, висисає з нього останні соки! То й не дивно, що багато українців ще й сьогодні вірять, що все нещастя принесла Україні не Московія, але „комуна", не московський Ванька — загарбник, а Маркс... А можна ще й таке почути: „Та ж русь-

кий Ванька нарівні з українським Грицем від „комуни” страждає”... Аякже! — Тільки жид К. Маркс винуватий в усьому! Він же створив комунізм — а Кремль переніс його з Європи й посіяв по всіх просторах „нешасної матушки Росії” ну й самопонятно й на Україні... А ось сам Ленін написав: „Советська, або пролетарська демократія **родилася в Росії**. Русській пролетаріят створив **своєрідну** пролетарську організацію, якою є совети”. Он як! Про марксо-комунізм ані слова! А сьогодні ми бачимо, що комунізм комунізмом, а пагони і військові відзнаки і ордени та гвардії, — не реалізацію комуністичних „ідей” на думці мають, але передовсім про тяглість традицій думають. Бо ж ні внутрішня, ані зовнішня політика Московії не змінилась і сьогодні — вона лише прибрала більш доцільні і більш хитрі й забріхані та жажливіші форми й тактику. А суть і зміст, і цілі, залишились ті самі... І все там, як каже Ленін — „своєрідне”. А всі звірства теперішніх володарів Росії не мають свого коріння в Марксо-комунізмі. Вони черпали й черпають своє надхнення з невичерпного джерела звірств і жорстокостей своїх попередників на кривавім троні московських царів. Нинішні володарі Московії лишень удосконалили й до фінезії довели методи панування над рабами, оті звірські практики Івана Калити, Івана Грозного, Петра й Катерини. Вони, де, як і чим можуть, стараються у всьому — в звірствах і жорстокостях — перевищити попередників. Від України не вимагають московські можновладці комунізму — він там на далекому пляні... Вони дають українцям накази, щоб вони, лягаючи ввечері спати і встаючи ранком, безустанно повторяли: „Навіки з Москвою — навіки з російським народом”. Це те московсько — „комуністичне” вірую, придумане й наказане Москвою українському народові. Не любови до комунізму, а любови — й то не якої, а „полум’яної” любови, вимагає Москва до себе й до „старшого” брата від українців. — Не ширення комунізму, чи там марксизму на Україні — які органічно противні й ненависні духовості українського народу і яких він ніколи не сприйме — мають на цілі володарі Москви! Ціль їх уподібнити українців до „старшого” брата так, щоб українці перестали взагалі українцями бути. То ж ті володарі без перестанку і без уговку, не про комунізм на Україні говорять і пишуть, але про „дружбу й братерство московського й українського, народів”... Про таку дружбу, щоб міг „старший брат” „молод-

шого брата" в своїх сердечних обняттях задушити й навіки вмертвити.

Ось таку ціль має на оці політика Москви супроти України й її народу! Вистарчило б зібрати лише частину того, що пишуть газети на терені УССР, щоб наглядно переконатись, що там не дуже то турбуються поширенням і поглибленням марксо-комуністичних „ідей" — і не пишуть про боротьбу за марксизм, а лише безперестанно, спазматично горлають про боротьбу з „українським буржуазним націоналізмом". До боротьби зі самими навіть незначними проявами того націоналізму закликають і наказують мобілізувати всі сили. Повсякчасно дбати про дальший „розквіт" соціалістичної культури — зрозуміло: виректися власної, а прийняти московську культуру та подбати, щоб вона по всій Україні цвіла й процвітала! Бо „соціалістична" культура це лише видумка Москви — це заслона, за якою криється не інша, а московська культура. Інакшої ж культури там не може й не сміє бути. І наука й література на Україні мають лише Москві служити! Ба, що більше! От Москва через свою газету „Правду" вимагає від наукових катедр на Україні, щоб присвячували якнайбільше часу й труду для „розробки такого важливого питання, як питання про взаємозв'язок російської і української мов". Тут московська собака, ота ніби — комуністична, зовсім безлично вишкірене свої націоналістичні зуби: В ім'я комунізму й дружби „советського" народу знищити ще й українську мову, щоб від Сяну аж ген по Камчатку й Курильські острови один був народ із однією мовою — московською... Не в комунізмі бачить московська „Правда" силу сучасної московської імперії, пишучи: „Наша країна не боїться ворога так довго, як довго існує процвітання нерозривної дружби народів советської „вітчизни". Значить, поки є надія в скорому вже часі створити „адін" советський, в розумінні — московський, народ, із одною культурою і одною мовою — та загорітись полум'яною любов'ю всіх, сьогодні ще не зовсім обмосковлених „інородців" до Москви і до „старшого брата". А ось один, але вже зовсім обмосковлений іноходець із українців, чи там хахлів — малоросів, у „українській" газеті, що її назва „Радянська Україна", пише, що „серп і молот, це вправді символ комуністичної влади, але це серп і молот руського народу, придуманий на це, щоб під ними красувалась його земля" й закінчує: „Руська земле — мати дорога!" (А. Малишко). А не-

хай й би там хтось посмів Україну матір'ю, та ще й дорогою, назвати! О, тоді напевно поставила б його Москва „пад-стенку” й розстріляла б — бо ж українцеві може бути сьогодні лише одна „матір” — руська земля — й один батько — Советський Союз. — Вірш Сосюри за твердженням „Правди” „ідеологічно-порожній”. А чому? Може тому, що зміст його не згідний із вченням „Маркса” — що ідеологічно ворожий комунізму? Куди там! Ні, Сосюра провинився не супроти Маркса й його комунізму, ні, він поповнив злочин супроти Московії та зробив неможливу до прощення помилку націоналістичного характеру: Він у своєму вірші не закликає любити „Московію”, але каже: „Любіть Україну!” Горлають там газети, що Україна принаймні по формі національна, але й це московська брехня, бо Україна позбавлена навіть і тієї форми! А як десь там і залишилось щось із решти тієї форми, то й це старається Москва донищити. Таке саме діється і з комуністичною формою Московії. Комунізм: інструмент, знаряддя, засіб, тактика, вівіска, декорація і ... форма. А під формою суть: московський націоналістичний імперіялізм! А поневолені народи й Україна разом із ними не сміють навіть по „націоналістичному” — по своєму — не то думати, але й дихати ні! Їх обов'язок „полум'яно” Москву і московський народ, любити... не любити Московію, або — що не допусти Боже — ненавидіти її — це найбільший злочин, за який Москва смертю карає! А запроданець Москві й зрадник України, Я. Галан, писав: „Ненависть до Москви збуджує іншу ненависть — ненависть до власного, „українського народу”, який зв'язав свою долю, своє сьогодні і майбутнє з долею і майбутнім зореносної північної столиці. Ненавидіти Москву — значить ненавидіти Україну”. Ось до чого доводить Україну, політика „комуністичної” Московії — в яку бездонну пропасть самовідречення й подлости спихає людей української землі! — В Московії йде безперестанна боротьба не з ворогами комуно-марксизму, а з ворогами її „великого, передового народу руського” — з отими триклятими українськими націоналістами, що самі Москви не хочуть любити, та ще й другим не дають їй коритись... В московському царстві неволі й рабства проходить весь час злочинна робота, щоб на Україні наплодити якнайбільше галанів і малишків, а вкінці й весь нарід „обгаланити” й „змалишкувати”. Москва каже, що „священним” обов'язком українського народу не є боротись за комунізм, але вести безщадну боротьбу з...

українським націоналізмом! Москві замало цього, що сама вона своїми руками нищить українців. Ні, вона ще й вимагає, щоб українці себе самих, власними руками винищували й ставали безвольним знаряддям у руках московських націоналістів-людоджерів.

Москва хвалить та по голові гладить одну з обласних газет на Україні не за ширення комуністичних „ідей”, але за те, що та газета „важливу патріотичну справу робить” — пише, „що великий російський народ був і є старшим братом українського народу, та, що дружбу цих двох народів не зламують підлі зрадники — українські націоналісти”.

Он, що становить угольний камінь московської політики на Україні! Та чи лише на Україні? Ось московська „Правда” з листопаду 1952 р. радіє і від радощів аж захлинається — радіє не тим, що китайці стали комуністами — ні — вона радіє тим, що „вивчення російської мови китайською молоддю стало масовим рухом!” Що ж „Правда” має чим радіти. А може вже не далекий час, що китайці стануть „советським народом” і замінять свою мову на московську та для „високої і єдиної в світі московської культури” виречуться своєї кількатисячлітньої культури?... Це головне й основне бажання всіх москалів на цілій земській кулі — це задушевні мрії московських націоналістів — і тих там червоних — і тих тут, білих... А комунізм для тих, кому важко зглибити й зрозуміти московських націоналістичних імперіялістів та пізнати їх, вправді приховані, але не так аж, щоб їх не можна добачити — цілі...

По наказу Москви належить у всіх школах України виховувати молодь (не в духу комунізму), а в духу „животворчого советського (зрозуміло, московського) патріотизму та великої дружби народів батьківщин’”. (Москові!) А далше: „викривати в лекціях шкідливі буржуазно-націоналістичні концепції — викривати й нищити ворожу ідеологію українського націоналізму”.

Москва та її раб-слуга, Максим Рильський радіють не тим, що українське Закарпаття зістало скомунізоване — ні — Москва й Рильський від радощів руки затирають, що те Закарпаття не знає, як Москві віддячитись за те, що йому „свободу принесла народу рідного рука”. Тільки не є певне ще, чи всі на тому Закарпатті знають, що це за рука і хто це той „рідний” для українського Закарпаття „народ” — і тому Рильський додає „рука російського народу”. Щоб не дай Бог, не подумав там хто про руку рідного народу з-над

Дніпра.... Рідним для Закарпаття може й мусить були лише московський народ... Радіє Рильський, радіє Москва, що на Закарпатті „ніхто не вважає російську мову за чужу собі”. „Без неї як на світі жити?” — питає холуй Москви, Рильський. Знає він добре, про що Москві йде: не скоунізувати, але зрусифікувати Закарпаття — й цілу Україну обмосковити! Тому він так і пише, щоб заслужити собі ласку Москви. А ось другий — „тоже малоросійський поет”, Олекса Новицький, бажаючи підлабузнитись Москві, аж зо шкіри вилазить, декляруючи їй „комуністичного” вірша:

„Росія! І наче вдихаєш повітря Карпатських вершин!
Росія! І твердо ступаєш, бо знаєш, що ти не один.
Що сповнена сил і надії народів радянська сім'я,
Що разом з тобою Росіє іде, Україна моя!” —

По Україні роз'їжджають новітні Чічікови, висланці Москви такі, як от Сошніков, Балакіров, Воронін і тисячі подібних їм „комуністів” і виголошують там доповіді на такі ось „марксистські” теми: „Історичне значіння дружби українського народу з великим російським народом”. „Шевченко — українсько-російський поет”. „Благодіний вплив російської культури на Україну” і т. п. Цікаво лише, чи матеріали до тих доповідей черпають вони з „Капіталу” Маркса, чи з „комуністичного маніфесту”? — Основна і головна тема всіх партійних конференцій на Україні присвячена не боротьбі за комунізм, але журбі, як викривати й поборювати український націоналізм, а поправді, як нищити український народ, бо ж у очах москаля кожний українець, хоч би й „комуніст”, це явний, чи там скритий український націоналіст, який повинен бути знищений! А намісник московської сатрапії на Україні, Мельніков наказував присвячувати багато уваги боротьбі з ідеологією космополітизму й дбати, щоб усі, хто на терені Московії живе, стали щирими й „настоящими” патріотами Москви.” Головна і єдина ціль москвської політики на Україні, це вирощування там почуття полум'яного радянського (московського!) патріотизму! (не якго-будь, а обов'язково „полум'яного” патріотизму московського!). А далі збуджування й поглиблювання **непорушної** дружби між народами Росії” — а вже найважливіше „любви до великого російського народу”!

Москалям не дає спати не журба з причини цього, що українців — комуністів „як кіт наплакав” — мало, ні, вони

страх турбуються тим, що на Україні ще й досі не вигибають ворожі до Московії прояви українського націоналізму — в літературі і науці, а навіть отой націоналізм умудрується пролізати і в партію... То ж затурбований таким станом на Україні Мельніков радив українцям забути свою історію та все минуле України й виректися власної культури, а прийняти й історію і науку й культуру від „старшого брата”... Покищо, він лише так дораджував українцям — подобру радив....

XVIII.

Вся робота „комуністичної” Московії на Україні зводиться до того, щоб усі українці в якнайкоротшому часі обмозковились, перестали бути людьми й зробились рабами та зішли до ролі Франкової

„Собаки, що на лапки стає
І лиже ту руку, що її б'є”...

— А пани — москалі, щоб над рабами панували, били їх і катували — пили кров рабів, а раби, щоб стогнучи й не зважаючи на голод, нужду й побої, панам похвальні пісні співали й дякували за „щасливе, радісне й багате життя”...

Московський сатрапа на Україні, Мельніков дав наказ „посилити ідеологічну роботу” — та, не в ділянці ідеології комунізму — а на базі „благотворного впливу передової російської громадсько-оплітичної думки і культури на розвиток української культури, — про історичну дружбу українського й російського народів — зміцнити дружбу советських народів і радянський патріотизм — перевидати твори класиків і сучасних російських письменників”... Про комунізм ані слова... В новоприлучених областях України виголошується аж до зануди й обридження тисячі доповідей на теми: „Дружба народів ССРСР”. — „Вікова дружба великого російського й українського народів”. — „Українські націоналісти найлютіші вороги українського народу”. — „Відколи існує Галич і галицька земля, не переживали мешканці тієї землі таких радісних часів, як переживають їх із хвилиною воз'єднання з великим російським народом, — із хвилиною, коли зіткнулися з російською культурою і почули вірші Пушкіна й Некрасова та російську пісню”. Так написано в „Радянській Україні”... (Було чим радіти галицькій землі: побачила ліс шибенець і тисячі закатованих си-

нів своєї землі — побачила тюрми, переповнені своїми синами — почула ридання вириваних із тієї землі синів і вивожених на Сибір). „Радіє галицька земля” — пише „Радянська Україна” і разом із тією землею теж радіє... Та не радіє тим, що великий російський народ вицасливив цю землю „комунізмом”, але лише тим, що мешканці галицької землі доступили великої ласки почути й деклямувати вірші на, тепер вже для всіх мешканців „понятном язике”, хоч би ось такого змісту:

„Віжу чудное прівольє,
Віжу ніви і поля...
Ето русское роздольє,
Ето русская земля”.

Якийсь холуй, Нагнибіда (номен-омен!) зістав лавреатом сталінської премії. — Подумав би хто, що за подвиги на полі ширення й поглиблювання комуністичної ідеології... Та, куди там. За це Москва не дає хахлам-холуям премій! А ось за що зістав отой виродок нещасний, Нагнибіда, лавреатом: Він написав для своїх хахлів такого ось вірша:

„Росіє, Росіє, як мати
Ти братнім народам дала
Свій простір, безмежний, багатий”...

(А чи ж не так? І Сибір, і Казахстан, і Соловки, і Колиму й Камчатку, ба й навіть Курильські острови!). За отакий вірш „Росія — мати” нагородила цього лакея — грішми)...

„Какая ж тут різниця”? Яка тут різниця між доцьогочасною і сучасною Московією? Напр., тамта, попередня Московія, підсилювала москвофільство в Галичині поміж русотяпами, що їх народ називав кацапами, рублями з Петербурга”, а сьогодні „получають” москвофіли „пособія” та ще й ордени з — Москви. Тільки така, маленька „різниця”. Росія ж незмінна! Як і колись, так і сьогодні, державною мовою на Україні є мова московська. Ба, що більше, там ідуть старання, щоб та мова стала й у приватному житті українців розговірною мовою, в чому можуть уже москалі похвалитись великими успіхами... У школах України трактується українську мову, як чужу, вважаючи московську мову українцям за близьку й рідну, ріднішу за рідню — і в житті потрібнішу. Без знання української мови можна зовсім добре обійтись, а без московської мови „ні в кут, ні в двері”.

Для нащадків козаків-запорожців виходить мовою „старшого брата” друкований „Большевік Запорожжя”, — а навіть і там, де ще не було часу якслід вивчити „язык Леніна-Сталіна” — на Закарпатті видається тим язиком „Советское Закарпатье”... По наказу „свише” мусить український народ обмосковитись, прийняти мову й культуру „старшого брата” й зовсім до нього уподібнитись. В першу чергу потрібно й конечно, щоб усі „хахли” перейшли з хахлацької на московську мову і могли безпосередньо черпати культуру з невичерпного джерела Москви — могли читати велику літературу великого народу в оригіналі — читати всіх класиків московської літератури, які, хоч були цареславцями не потребують сьогодні комуністичної закраски, ні підмазки, вони в оригіналі близькі і рідні партійцям, що по своїй суті є не комуністами, а націоналістичними імперіялістами. Нехай „хахли” отих класиків читають, а не Шевченка, з яким Москва мала не мало мороки, поки його перелицовала й очистила від націоналістично-українського „намулу й бруду” — та зробила з нього — не комуніста, бо не це важне для неї — а звичайного собі русотяпа й холуя й щойно тоді дала в руки українцям... — І не лише Шевченка, але й весь український народ перемінити на русотяпів і безхребетних холуїв — це найвища ціль Москви!

Московська „Літературна газета” хвалить орган письменників України „Вітчизна” не за розроблювання й поглиблювання комуністичної ідеології, але виключно й єдине за це, що „Вітчизна” повела безщадну критику вірша Союри й веде тривалу й плянову боротьбу з проявами буржуазного українського націоналізму в галузях літератури, мистецтва, літературознавства і історичних наук. „Хвалить якогось там наймита Москви й прислужника московського націоналізму, А. Ермоленка, що він наполегливо досліджує підлу роботу українських націоналістів”. А московська „Правда” так та незадоволена ще тим усім, що робиться в ділянці нищення проявів націоналізму на Україні і каже, що „все там недостатньо остро й послідовно проводиться боротьбу з пережитками українського націоналізму, та пробами отруювання советських людей чужими ідеями настроями”. — Пощо потрібне „Правді” нищення проявів українського націоналізму? Може для „окумунізування України”? Хіба, що ні! Знищення українського націоналізму потрібне Москві для повного розросту самотнього і самотнього

дозволеного на всіх просторах СССР московського націоналізму й шовінізму!

Ось зрадник свого народу, Ярослав Галан, удостоївся великих похвал від своїх „хлібодавців” не за це, що був советським комуністом — він ним напевно й не був, — але за це, що як пише „Радянська Україна”, був він „полум’яним” борцем проти американсько-англійського імперіялізму, проти мрякобісія Ватикану, фальшу й українського націоналізму”. Одним словом за зраду свого народу, розхвалює його „Радянська Україна”. Але нехай би поспробував хто виступити проти несамовитого націоналізму „великого російського народу” — побачив би, що з ним зробив би його „старший брат”. Те, що зробив Каїн зі своїм „молодшим” братом.... Бо той „старший” брат молодшому не братом, а катом — був завжди й сьогодні є!

А чим журиться й турбується „Радянська Україна”? Може тим, що мало українців — комуністів? Ні! Вона нарікає, що по селах України замало читається лекцій про животворний радянський (московський!) патріотизм, про національну політику Леніна-Сталіна, про досягнення „вітчизняної” науки, а зокрема про досягнення великої культури **великого російського народу**. — Замало лекцій (а це саме головне!) „про підлу діяльність лютих ворогів **українського народу** — українських буржуазних націоналістів”...

XIX.

Московія винищила з корінем еліту науки й літератури, так, що сьогодні репрезентують науку на Україні самі москалі, Свешніков, Піпіков, Лашкарлов, Окулов, Овощніков, Каспів, Ніконов і інші, їм подібні. А в літературі „подвижається” запроданець Москві, П. Тичина, який пише: „В українського народу немає більше високої, більш святої національної традиції, як дружба з **великим російським народом**” — і „обожання” ідей **передової культури великого російського народу**”...

А чи Москва винищила українську еліту лише тому, що була замало комуністична, а ті „руські люди”, що тепер її заступають, це вже настоящі комуністи? Напевно, ні! — А ті всякі українські комуністи — й ті укапісти й боротьбісти — і Скрипник, і Чубар, і Любченко, їх же число тисячі, чи вони не були комуністами? Були ними безперечно і вірили, хоч у брехливу й неможливу до здійснення марксо-комуні-

стичну ідею — вірили твердо й вірно їй служили, а ми а вірніше буде сказати, для того, Москва всіх їх знищи. Бо їх комунізм у нічому не був подібний до того своєрідного комунізму московського — до того власного продукту „Made in Moscovia“...

Москва знищила українських учених, літератів і комуністів, щоб зробити на Україні місце для своїх, не комуністів, а щирих і твердих московських патріотів — націоналістів, даючи їм наказ якнайскоріше обмосковити Україну і не лише політично, але й духово навіки з Московією об'єднати. І вони це не за страх, а за совість по стахановськи виконують. А комунізм? Єрунда! Головне, щоб Україна не рестала бути українською країною, стала назавжди „російським“ пашаликом, невідомою частиною Московії! — Правда мусить бути правдою: Сучасна Московія побудована на комунізмі Маркса, а на традиційно-московських підвалинах і на своєрідних, варварсько-примітивних основах, історичних первнях деспотичної державної й на психіці, на моральності й ментальності московського народу! Ні, і стоїть! Не реалізацію комуністичних „ідей“ має на цілі сучасна Росія! І не комунізмом насиченої пропаганди вимагає в себе Москва від наймитів-холуїв у всіх підкорених країнах. Напр., візьмімо перший-ліпший з краю вірш такого наймита Москви, як А. Дмитерко. Чи можна в ньому знайти прославлення „комунізму“? Шкода й шукати! За те є там „прославлення Великої Русі, що об'єднала всі інші Русі“!! — Об'єднала! О, знаємо добре, що це об'єднання значить: Взяла у обняття й ребра поторощила! — Русь, її силу й могутність прославляє А. Дмитерко, а не її марксо-комунізм! мимомо цього, напр., в одній українській заокеанській газеті стоїть чорним по білому написане: „Росією керує комунізм“... — Та ж це неправда! Росією керує московський імперіалізм і націоналізм! А далі там сказано: „Маркс найшов у Росії практичне застосування“. Правда це? А чи не комунізм Маркса, це тільки на червоно підмальована маска для приховання плюгавої і злочинної московської дійсності! Москва не комунізм, а щось інше „реалізує“. От покірний слуга Москви, Корнійчук, пише: „Не лише в родині Советського Союзу, але й Китай і другі народно-демократичні країни іменують з глибокою пошаною та пахучою любов'ю великий російський народ своїм старшим братом“. Ось тут зарита псевдо-комуністична, московська

бака. а не в марксизмі! Йде про це, щоб світ „іменував” московський народ старшим братом, а тоді вже старший брат правом первородства пожре молодшого брата... Москва й не думає здобувати пошани й палкої „любви до комунізму”, але до „великого русского народу”! Хто ж не здібний до збудження в собі тієї любови, так тоді йому, хоч би й був стоп'ятдесятвідсотковим комуністом, куля в потилицю! „Скачи менший брате так, як старший брат каже”, якщо хочеш на світі не жити, а животіти... А комунізм, брат, пустяк! Твій песій обов'язко узнавати москаля за старшого брата й **глибоко** його шанувати й „палко” любити, хоч би він тобі й ребра поламав і зуби повибивав! Он де справжня Москва — он, у чому її комунізм... Бо той комунізм, це незмінне московське месіянство й безмежне нахабство! А вже в відношенні до України те московське нахабство виявляється в просто потворних, жахливих і нелюдських формах: всі, найдикиші й найбільш жорстокі засоби добрі, якщо ведуть до цілі — до повного знищення українського народу — до тотальної ліквідації української нації... А комунізм, це лише один із допоміжних засобів для нищення української нації! Все там пляново продумане й пророблене з однією ціллю: Знищити зовсім Україну, а український народ стерти з лиця землі. Наприклад, візьмімо хоч би колективізацію. Чи проведено її, та й ще такими дикими й брутальними засобами, за вказівками „науки” К. Маркса? Чи ту колективізацію проведено там в інтересі самого здійснення марксо-комуністичних ідей? Ні, Москва, запроваджуючи брутальним насильством колгоспи на Україні мала на думці зовсім що інше: Знищити стрижень української нації — селянство, зламати їй хребет, ожебрачити народні маси й запрягти їх у незнане досі в світі ярмо неволі і рабства — оце була ціль Москви.

Сільське ж господарство на Україні було до революції високо продуктивне. А „комуністична” Москва, нищучи індивідуальні господарства на Україні діяла з матеріальною шкодою для себе, але це робила вона, щоб знищити окремішність господарської системи на Україні і зрівняти її з системою московської „общіни”, а далі, знищити зовсім ту силу, яку представляло собою селянство на Україні! — А сьогодні Москва вже виразно й без заслони заявляє, що Україна, це власність **двох** братніх народів, українського і російського, бо ж не українське селянство, а Москва є нині справжнім власником „сколективізованої” землі на Україні!

А що там ще пишеться, що оба народи — той „великий” і той „малий”, є власниками України, так це лише ще одна московська брехня і обман. Необмеженим власником України — її землі і всіх її наземних і підземних скарбів і самого українського народу, отих мільйонів рабів і невільників, є єдино Москва та її „великий” народ! Москва твердо постановила „прибрати Україну до своїх рук” і тотально знищити її і її народ — і в тому напрямі йде там велика, злочинна робота. І Академія Наук УРСР в тому напрямі працює: її члени аж потом заливаються, щоб якнайскоріше і найуспішніше уподібнити українську мову до московського „язика” й переконати українців, що їх обмосковлення зовсім правильне, законмірне, на законах природи й історії сперте. Інакше про це обмосковлення України не можна й думати. Чейже сам Ленін сказав, що московський і український народи „близькі собі і мовою і характером, місцем замешкання, історією і культурою”.

Від часів злощасної Переяславської угоди й по нині Московія вважає Україну своєю власністю, та все, що в її силі, робить, щоб раз назавжди закріпити ту власність, а український народ уподібнити в усьому до свого народу й затерти всі різниці й сліди окремішності поміж тими двома народами й так побільшити чисельно московську націю. Одним із засобів для такої „уравніловки” вважає сьогодні „комунізм”. А ми ще й досі ходимо політичними манівцями й блукаємо та губимося в нетрах фальшивих політично-партійних програм і гасел. Приворожені й зачумлені московською брехнею, облудою і обманом, не можемо ніяк знайти правильної платформи для нашої постави супроти Московії та боротьби з нею за визволення України. Ми ще й сьогодні бачимо загрозу головно в комунізмі Москви, а не в її націоналістичному імперіялізмі й месіянізмі. Нашою поставою супроти Московії, базованою на антикомунізмі вносимо не лише замішання й баламутство поміж себе, але й мимовільно стаємо на позиції того світу, який і думати не хоче про боротьбу з загрозою московського імперіялізму й проводить „недокровні” акції лише проти комунізму, додаючи лише в ньому свого ворога.

У нашій пресі товчється без перестанку одну і ту саму воду в ступі: „загрозливий російський, то советський, то знову радянський, комунізм, марксизм, большевизм, то комунізм-марксизм, а там марксо-комунізм і сталінізм”... Ото, й ніщо інше загрозливим маревом спало на Україну і її на-

род... — З цього виходило б, що треба нам мобілізувати всі сили на боротьбу зі смертельною загрозою „комунізму”... Так — але та боротьба звернена зовсім не туди, куди слід їй звертатись... Лише проти одної з багатьох форм московського імперіялізму — проти... комунізму! Замість звернути її не проти самої форми, а проти суті, якою є прямо жахливий і нищівний москвський імперіялізм і божевільно-фанатичний месіянїзм, що їх ціллю зробити Москву „серцем і головою світу” — підкорити собі всі народи й зробити їх слугами й рабами своїми. А ми, замість ставати й других закликати, щоб ставили на єдиний фронт — протимосковський фронт, далі, як сказано „товчемо комуністичну воду в ступі”...

XX.

Найвищий вже час, самим нам чітко й ясно з'ясувати собі наше становище супроти Московії й усвідомити собі, що не сам комунізм — ота — „шапка — невидимка” на кострубатій голові московського ненажерного загарбника — імперіяліста — не сам комунізм, як змінна форма, а московський незмінний, націоналістичний імперіялізм, наш смертельний ворог і загроза для світу!

Наш обов'язок доложити всіх старань і зусиль, щоб боевий фронт — і наш — і всіх поневолених народів — звернений був не лише проти якогось там мр'яковинного марскомуно-кремльо-сталінізму”, але, щоб був він усеціло направлений і спрямований проти реальної ворожої сили, якою був і посьогодні є московський націоналізм і імперіялізм — щоб фронт той був суцільний стратегічно й політично, ідеологічно й духово!

Нашу політичну мудрість і тактику стратегії боротьби з Московією черпаймо з вікового досвіду й історії наступу її на Україну й український народ — ведімо боротьбу, щоб знищити її жахливу суть, а не форму. — Кому ж, як не нам, українцям, знати справжню москвську суть? Ще Гетьман Б. Хмельницький сказав, що „москалі своєю дикістю перевищують всіх інших дикунів — вони темні й грубі, а при тому зарозумілі”. А чи те дикунство в відношенні до України змінилось? Ні, воно хіба ще збільшилось! — А полковник Богун — отой послідовний і непохитний український патріот—самостійник — сказав: „У москалів панує рабство й невільництво в найвищій мірі. В них крім

Божого й царського нічого власного немає. Люди там для того на світ роджені, щоб нічого в ньому не мати тільки рабами бути”.

Оце в коротких словах унятий той „світовий” марксизм, якого не лише західний світ, але й дехто з-поміж нас, так дуже лякаються! А він зовсім не світового, чисто московського походження, бо зродився й закріпився там, де дійсно ніколи й ніхто нічого свого не мав, де все належало й по нині належить, страшному молодому людині, якому назва „Московское государство” з незнанням у сфері рабства і невільництва, із нелюдською тиранією, грабками чужих земель і народів і негасимою жадобою завоювати й поневолювати весь світ і поставити його на службу от жахливому молохові!

Не комунізм у своїй імперіалістичній політиці має думку Московія — ні — вона бажає ущасливити світ от „рабством і невільництвом”, про які казав Богун, у ціл світі щоб „ніхто нічого не мав”, а все було би власністю сударства, й тиранів, які ним керують...

З ретроспективи вікової історії боротьби українського роду за волю й самостійне державне життя мусимо глянути на сучасну Московію і її нищівну політику на Україну та вести з нею завзяту боротьбу. З нею — Московією — шовінізмом і ненавистю до нас дихаючим народом — незважаючи й відкидаючи всякі ілюзії і фікції відносно конкретної форми, чи етикетки, за якими криється завдання сама й незмінна московська потвора з жадобою і завданням знищити зовсім українську націю. — Найвищий час станути на ясні позиції супроти Росії. Ясно мусимо виставити справу нашої визвольної боротьби з Московією.

XXI.

Якщо московська еміграція твердить і всіма силамимагається переконати легковірний світ, що вся загроза для нього єдино в комуністично-більшовизмі, то вона знає добре, чому це робить... Поперше, відвертає увагу світу від справжньої загрози, яка не лежить в самому комунізмі, але в московському, вічно живучому і безперервно діючому, імперіалізмі і месіянізмі.

Подруге, вона, ота московська еміграція, викладає способом гроші, будьто би на організування боротьби пропаганди проти комуністичної загрози, щоб, одержавши

ті гроші, обернути їх на боротьбу з усякими „сепаратистами” й розчленителями російської імперії... Для неї це не першина обдурювати наївний світ; вона йде утертим шляхом... Все те, одурювання, обріхування і виманювання грошей засобів почалося було ще „во врем'я оно”, коли Захід давав гроші й військові засоби на війну проти большевизму в Росії, а дурисвіті й обманщикам в роді Денікіна, замість воювати проти большевиків, вели її проти посталих на руїнах царської Росії самостійних національних держав, а в першу чергу проти України і українського народу, допомагаючи большевикам у вогні і крові втопити державну самостійність України.

Якщо Москва кричить про розбудову і здійснювання на всіх просторах СРСР „ідей” комунізму і „вчення” Маркса, то вона теж добре знає чому це робить... Ця брехлива пропаганда потрібна Москві для ловлення душ у московські імперіялістичні сіті і для творення з них по всіх країнах світу своїх п'ятих колон, — ну й для маскуванню свого звірного націоналізму й загарбницької політики. Так — це ясно й зрозуміле. Але який інтерес могли б мати ми, українці, в нашій пресі і політичній літературі писати про комунізм у Росії та про його загрозу світові тоді, коли навіть і в московській пресі можна вчитати, що в Росії давно вже „надіто на кудлату голову К. Маркса шапку Іллі Муромця”?... Тоді, коли на кожному кроці бачимо, як московська еміграція, декоруючи Росію комунізмом, робить це з єдиною ціллю не дати світові побачити справжньої небезпеки для себе там, де вона дійсно існує, а саме, в московському ненаситньому імперіялізмі! Тоді, коли ми аж надто добре знаємо, що ніхто з москвинів навіть і не думає про справжню боротьбу з комунізмом, знаючи, добре, що той комунізм — це в дійсності „істинно-руський” націоналізм і неділімство; москвини і їх усі організації запрятані лише організуванням боротьби проти „нацменів”, а не проти рідного й близького їх душам „комунізму”, яким вони лише дурачать світ і виманюють у нього гроші на боротьбу з — „сепаратизмами” поневолених Московією народів. Тоді, коли всі московські патріоти давно вже поставили знак рівняння між поняттями „большевицько-комуністичний” і „російський”, п'ятуючи кожний, хоч би найскромніший протикомуністичний, чи протирежимний виступ, як виступ виразно протиросійський! Коли, здавалось би, кожному вже ясно повинно б бути, що не комунізм опанував Росію, а нав-

паки той комунізм давно вже і всеціло опанований московським націоналізмом, а комунізм поставив собі лише службу, з одної сторони, як страшак, а з другої, як приманку... Цю комуністичну форму правління в СРСР давно вже наповнена московсько-націоналістичним змістом, якого не рушувати не думає ніхто з москвинів — ні тут на чужині, ні там, у СРСР, бо ж творцем того змісту весь „великий руський народ”!

Не Росія для комунізму, але комунізм для Росії, — Росія на службі комунізму, а комунізм мусить Росії служити й віддавати їй якнайбільші прислуги, бути на службі імперіялізму! Вже в 1923 р. стверджували самі москвини, що в Росії „немає ніякої світової революції — що там будеться національна держава” — та СРСР не репрезентує перед світом комунізму, але репрезентує інтереси держав, а комунізм служить Росії, як один із допоміжних засобів для скріплення її сили й величі та для вможливлення влещення проникнення в найдаальші закутини світу. Сам ж природа московського комунізму є по своїй суті і змісту московсько-націоналістична, про що знає добре московська еміграція, і для того дуже важко дошукатись різниць поміж старою і новою московськими еміграціями, як і немає різниць між москалями на еміграції і в СРСР в поставі й відношенні до поневолених Московією народів. Вороже настання до самостійницьких прагнень немосковських народів СРСР, а впершу чергу до українських державницьких стремлень, однакове в усіх москвинів. Знають усі москвини справжній зміст московського комунізму й проти того змісту ніхто з них не піде! Він їм усім близький і дорогий. Московська еміграційна преса так і пише: „Російський комуно-большевизм — це природне виявлення російсько-націоналізму”.

А світ — і навіть дехто з наших „політиків” — не можуть же й досі погодитись з очевидним фактом, що такого комунізму, як його Захід розуміє, в СРСР нема. Цю той комунізм московський — це одна з модерних, але незвичайно вирафінована, жахлива й грізна, агресивна й послідовна форма московського зажерливого імперіялізму!

Даремний труд шукати в політиці нинішньої Москви якогось там комунізму, спертого на „науці” К. Маркса, — догребуватись у тій політиці якогось нового змісту й цілей, і той зміст і цілі там ті самі, що були перед віками, що були за царів...” А якщо той московський „комунізм” загрозливий

вий і небезпечний, так власне нічим іншим, як лише своєю традиційністю і використанням досвіду монгольських найзників і руїників — досвідом їх завоювань і винищувань завоюваних, а даліше використанням методів і засобів царів у гнобленні і винищуванні поневолених народів!

XXII.

Передовсім у відношенні до України політика Москви незмінна в її безпощадності і жорстокості. В ній тяглість і послідовність, і затятість у підборі методів і засобів у нищенні українського народу допроваджена до фінезійности. Москви нищить його не лише фізично — вона нищить і вбиває його душу! В неї на першому місці повне порабощення духа в українському народі, приниження й обезцінення його, прищеплення в ньому почуття меншевартости й нижчости, відсталости і некультурности, а то й відрази й погорди до себе самих і до всього всього...

Не комунізм має Москва на цілі. Ні, її головне завдання на Україні не комунізація українського народу, а повне національне поневолення — цинічно й вирафіновано організоване, безпощадне й безоглядне нищення української нації!

По наказу Москви мусить український народ перестати любити свою рідну землю і всім серцем полюбити „советську родіну“, мусить збудити в собі почування любови, приязні і вдячності до „великого“ русского народу, до „старшого брата“, а одночасно ненавидіти „найбільших своїх ворогів — українських, буржуазних націоналістів“...

Пропагандою, терором, кнутом і тюрмами „переконує“ Москва український народ, що „Радянська Україна“ тільки завдяки великому руському народові стала невід'ємною частиною ССРСР. А за цю благодатню невід'ємність, за ту ласку, мусить український народ перед великим руським народом на коліна падати й руки йому лизати! Тільки за це, що той „великий“ народ в своїй доброті й ласкавости дозволив Україні стати невід'ємною частиною кривавого московського царства — дозволив мільйонам голодовою смертю згинуть, дозволив рабами і жебраками стати, дозволив кістками встелити Сибір „неісходимий“ і наповнити тюрми й концтабори! Та й ще дозволяє своєї рідної мови відректися і мову „старшого“ брата вивчити й за свою прийняти...

Ні, не насаджування комунізму на Україні мала й Москва на цілі. Її ціль тут обезголовлення української нації вимордування української інтелігенції, а на їх місце напудити яничарів — серед мас, залишених з ласки при житті, вбити зовсім національну свідомість і вирвати з коріння почуття національної окремішності та зробити їх безвольними слугами московського государства й „істинно руських людей”... Не розбудовою комунізму запрятані голови московських правителів, а зовсім чим іншим... От московська „Правда” стверджує, що остання сесія найвищої ради це була „яскрава демонстрація непорушності дружби народів ССРСР”. Не демонстрація „комунізму” й комуністичних досягнень, а „демонстрація непорушної дружби народів московській тюрмі!

Дальше каже „Правда”, що головним завданням парамусить бути „повести немилосердну боротьбу проти всіх намагань провокаторів посіяти отруйне насіння суперечок, порушення дружби народів ССРСР”. — Не з ворогами комунізму, але з ворогами дружби поневолених народів із своїми поневолювачами, з „великим русским народом”.

На 5-ій сесії Верховного Совету в Москві Тичина ні одним словом не згадав, що хтось там колись з українців заслужився чим небудь для комунізму, ні, він увесь час „переконував” Москву, що всі видатніші українці в минулому сучасному — ба навіть і Шевченко, і Франко й Стефан — „стояли завжди на сторожі дружби українського народу з російським народом”...

Коли Любомир Дмитерко, щоб приподобатись „комуністичній” Москві, пише:

„Наш перший крок і перший подих
В житті, в труді і в боротьбі —
Належить,

Партіє, Тобі” — то й він сам, і Москва, та й ми знаємо добре, що в Дмитерка на думці..., що не про „партію” а про Московію думає він... Про ту Московію, яка вимагає від українців не лише „перших кроків і перших подихів” а вимагає тіла й душі, а з усіх подихів українців наймилоший їй — **останній подих**... Бо що це — та партія, як не великий руский народ — як не „старший брат”, якому в віддавати мусять поневолені народи: і перші і останні кроки й подихи, і труд свій і життя своє!”.

Від „іногородців” не вимагає Москва „партійного” комунізму — партійним у повному значінні слова може бути тільки москвин, який розуміє суть і завдання, і цілі „партії”... А комуніст — „інородець” може доступити ласки стати „партійцем”, якщо він стане наймитом і вірним слугою московського націоналізму, шовінізму й імперіялізму, якщо виречеться себе самого й свого народу та буде, як вивчений ведмідь, під свист нагайки „камарінскую” танцювати.

Не є ж сьогодні для нікого таємницею, що „комуністична” партія ССРСР складається з 80% москвинів, а решта, 20% — це ті „іногородці”, які відірвались від свого національного ґня і служать беззастережно, вірно, „широ й віддано Москві та її націоналістично-імперіяльним цілям зі шкодою націям, із яких вийшли.

Не ширення комунізму в Україні, не його здійснювання вимагає „Правда України” від українських „комуністів”. Ні, вона дає їм накази: „Показувати розвиток закріплення економічних і політичних зв’язків між народами „советської родини” — й розкривати найгірших ворогів українського народу — українських буржуазних націоналістів — і стверджувати провідну роль русского народу серед усіх народів „родини”... „Вся культура і література України в минулому й сучасному, це продукт братерського єднання з культурою і літературою великого російського народу” — мусить кричати Рильський. Не будь отого „благоговного впливу великої культури й літератури великого російського народу” — Україна не мала б взагалі жодної культури, ні літератури — жила б, як якісь там дикі племена в середущій Африці... Але ж, чи ця балаканина Рильського потрібна „комуністичній” для його „поглиблення і скріплення”?

А чи Москва, наказуючи українським хорам на десять пісень співати вісім московських, а лиш дві українські, робить це в інтересі комунізму, для його „поглиблення і скріплення”? „Комуніст”, О. Корнійчук горлає в Києві на весь голос, щоб Москва почула:

„Дружба наша з великим російським народом незламна”. А. другий „комуніст” Пономаренко собі вкрик: „Наша дружба з великим російським народом непорушна й нерозривна”! Про комунізм ані слова від них не почути, бо яничари знають, який „вітер із Москви” на Україну віє — і чого Москва від України жадає...

Навіть не „комуніст” і не політик, а звичайний собі графік, В. Касіян, знаючи, чим Москві приподобатися можна,

не пише про розвивання й здійснювання „науки” Маркса, але звертаючись до мистців України, жадає „розвивати прогресивні традиції мистецтва великого російського народу та служити зміцненні дружби з ним”...

Москва зовсім не зацікавлена в тому, чи українці сприймають вчення Маркса-Леніна та, чи здійснюють їх комуністичні „ідеї” — ні, увага Москви звернена на „викривання важливих помилок і перекичувань буржуазно-націоналістичного характеру в праці ряду творчих організацій України”. Москва зовсім не турбується тим, що український народ не сприймає комунізму — ні — вона сильно затривожена „рецидивами буржуазного націоналізму в Україні”. Для того Москва дає накази українським науковцям не розробляти комуністичної „науки”, але, висвітлювати історію дружби російського та українського народів і викривати буржуазно-націоналістичну теорію в історичній науці“.

Московська „Правда”, не згадуючи навіть комунізму, як „двигуна могутності й сили московської імперії”, — пише:

„Основу основ радянської (значить: московської!) держави ставить дружба народів нашої країни“... Знає добре Москва — знають і наші люди, що означає „дружба” поневолених народів із „великим” русским народом! Це — повне обмосковлення тих народів! І не комунізм, а обмосковлення завойованих народів має бути тією „основою основ” сили й могутності російської імперії!

Хрущов зовсім не боїться розкладу й зогниття комунізму в країнах ССРСР. Ні, йому згання з очей сон турбота й журба, що могли б на Україні і в других „республіках” „зактивізуватись націоналістичні недобитки”...

І тому „Радянська Україна” аж до захриплення кричить: „Ми з російським народом на-віки брати”! „Тільки в дружбі з ним наша сила”! „Вчімося мудрости в старшого брата — єднаймо наші братні культури”! А як їх єднати? Зрозуміло: виректись своєї, а прийняти культуру „старшого” брата — не інакше.

XXIII.

Комунізм на Україні? Українці комуністи? Ні, українських комуністів а Україні Москві не потрібно, та й вона їм не може довіряти... Вона посилає туди сотні тисяч своїх комуністів, москалів, даючи їм директиви й накази безоглядно безщадно й брутально обмосковлювати Україну! Протидіяти яничарів і нищити все, що чимнебудь могло б україн

цям пригадувати „хто вони, чиїх батьків діти й ким защо закуті?! „Партійцем” може бути тільки той з українців, хто вирікся свого й став зрадником, яничаром і пішов на службу Москві — хто „гірше ляха розпинає Матір-Україну”, хто нарівні з московським опричниками вищує „буржуазних націоналістів” і стріляє їм у потилицю, — хто на приказ Москви готов застрелити рідну матір і батька, сестру і брата! Хто допомагає „Москві обмосковлювати український нарід у ім’я затіснювання узів братньої дружби великого російського і українського народів” — хто аж до зануди й обридження втовкмачує в українські голови, що „українці споріднені мовою, культурою і історією з великим російським народом до того ступеня, що вже сама думка про національну, чи культурну окремішність і відмінність від „великого” русского народу” — це такий страшливий злочин, за який немає іншої кари, як кара смерті! Найвищий вимір смерти жде кожного українця не за зраду комунізму, а за зраду „ідей” московського націоналізму, за зраду „ідей” „вічного воз’єднання двох братніх народів”, такого „воз’єднання”, щоб молодший брат сконав в обіймах старшого брата, щоб перестав бути собою, щоб розплився і пропав навіки з безденному морі всемосковському!

Тільки той з українців, хто ось так розуміє „ідею” московського комунізму і його велику „місію” на Україні, може доступити великої ласки й стати „партійцем”! Хто „засвоює” і до серця візьме собі ту головну і єдину ціль політики Москви на Україні: Перемінити український народ у москалів, брутально й позвірськи нищити все, що українське аж до повного зліквідування української нації — хто зрозуміє ту політику Москви і на службу їй стане.

Не за комунізм і комуністичну роботу, винагороджує Москва декого з українців... Вона винищила тисячі найвірніших і найревніших комуністів-українців за саме лише підозріння, що вони могли б себе почувати не московськими, а українськими комуністами... Ні, Москва нагороджує і орденами наділює тільки тих українців, хто зрадив свій нарід! Дає нагороди лише зрадникам і яничарам, лише своїм вірним слугам і наймитам! Так. — Але в нас не всі ще, хочуть розуміти як слід справжню суть отого тричі проклятого московського „комунізму”! Замало в нас тих, хто би викривав і висвітлював ту жакливу суть і правду! У нас і далі присвячується забагато уваги формі й „номенклатурі”... Забувається, що Московія впродовж своєї історії виступала

під різними назвами, формами і забарвленнями, але зміст її політики був завжди той самий: завоювання менших і слабших народів, як не силою, то хитрощами і брехнею, щоб потім їх обмосковлювати й винищувати, жадою жити чужим коштом, — загарбництво, жорстокість, нахабство, брутальність і імперіялізм, ненависть до „інородців” і бажання панувати над ними...

А комунізм для Московії — це лише політична спекуляція, брехня і обман! А чи Москва, маючи на цілі свій націоналізм і імперіялізм, лише комунізмом спекулює? Вона ж спекулює і визвольними кличами, а в Азії і Африці спекулює навіть зненавидженим нею націоналізмом — використовує для себе національно-визвольні ідеї колоніальних народів і здобуває їх симпатії.

Для Заходу Росія — батьківщина світового революційного руху, країна, де здійснюються „ідеї” соціалізму і комунізму, країна соціальної рівності й справедливості — для народів Азії і Африки, Росії оборонець національних прав народів. Росія визволителька з національної і політичної неволі покритвджених народів...

Для Заходу — несе Росія соціальне, для Сходу національне, „визволення”... Усе добре, що веде до цілі... А тією ціллю: панування Московії над світом!

Але в нас таки замало ще й рідко пишеться про московський комунізм у лапках (М. Брадович). Він же й не боїться одверто сказати, що в нинішній Росії (СССР) „жодного комунізму нема” й замало журналістів у нас хто називав би московський комунізм його справжнім іменем — „московським фашизмом” (Л. Шанковський).

XXIV.

„Русскіі фокуснікі” всіх мастей і забарвлень переконують світ про існування в СССР соціалізму й комунізму та й твердять, що не будь їх там, Росія була би раєм і обітованою землею для всіх, її заселюючих народів, був би в світі мир і супокій, бо тільки комунізмом небезпечна й загрозна для світу Росія. Єдино московський комунізм криє в собі небезпеку...

А ось у органі ЦК КПСС „Комуністі” написано, що в СССР існує не лише комунізм, але й „великодержавний націоналізм й шовінізм”, яких там ніхто й не думає закривати, чи поборювати. Навпаки, їх там роздмухується і посилює

при одночасному безоглядному поборюванні і нищенні всяких „місцевих” націоналізмів, як небезпечних для „великодержавного” московського націоналізму.

Під загрозою поставлення „под стєнку” не вільно в СРСР „розвінчувати руських національних героїв”, бо-ж вони й ніхто другий, були творцями сучасного московського „великодержавного націоналізму і шовінізму”. Зате змушується поневолені народи зневажати і знеславлювати своїх великих людей і національних героїв.

Бо, що це є націоналізм підкорених Москвою народів? На це дає відповідь „Комуніст”, пишучи, що той націоналізм проявляє себе в „ігноруванні великого й благотворного впливу передової російської культури, ідеї російських революційних демократій — і зокрема російського революційного, робітничого руху на розвиток усіх народів Росії”. Ось чому мусить бути той „націоналізм” немосковських народів нещадно поборюваний і винищуваний!

Можливо, що власне тут треба шукати причини лютої ненависти наших „рідних” демократів до українського націоналізму! Вони ж, ніде правди діти, таки дещо лизнули з тої передової культури великого русского народу! Лизнули й очманіли, — московською блекотою утруїлись...

Вікове життя в умовах не лише самої фізичної, але ще більшої, духовної неволі, зродило в нас людей боязких, затурканих і безхарактерних та безхребетних, позбавлених національної часті й гідності у виступах проти смертельного ворога, — людей з комплексами меншевартості...

А московський „комунізм”? О, той комунізм віддає москоському народові неоцінені прислуги: в його ім'я і під його покривом веде він загальне обмосковлення „іногородців” — за його допомогою веде успішну пропаганду в світі і здійснює свої месіаністичні мрії і пляни!

І соціалізм, і комунізм, і диктатура пролетаріату, все це на услугах русифікації... Хитро й підступно: Русифікація — це не самоціль політики Москви супроти підкорених народів! Ні — русифікація переводиться єдино для скорого здійснення „ідей” комунізму! Єдино для скріплення соціалізму, комунізму й диктатури пролетаріату, мусять бути національні проблеми немосковських народів їм всеціло підпорядковані! Комунізм — це тільки тактичний хід — це претекст і допоміжний засіб русифікації!

Московську мову мусять усі вивчати й нею послуговуватися, — бо ж це мова „світового пролетаріату!” „Вона, єди-

на організуюча сила в міжнаціональних взаєминах і співпраці націй та в господарських і культурних зв'язках народів СССР . . . ”

„За допомогою тієї мови поширюється „велика культура великого народу” й стає доступною для немосковських народів, стає їх спільною власністю . . . ” Щойно присвоївши собі мову „старшого брата” можна дістатись до глибин джерела „передової русскої науки, літератури й мистецтва . . . ”

Як же хитро й тонко придумано: Москва нікого, та й ніколи не поневолювала — ні — вона тільки „визволяла”. Вона нікому силою не накидала московської мови й нікого не московщила . . . Вона єдино добро й щастя немосковських народів на думці маючи, каже, ні не каже — тільки радить, вивчати московську мову, бо інакше не стануть ніколи культурними й освіченими людьми. А щоб ними стати, треба обов'язково зачерпнути для себе „живущу й цілющу” воду з невичерпного джерела культури й літератури великого й передового народу русского. О, які ж то убогі духом і некультурні ті народи, які ще не вивчили московської мови й не досягли ласки Москви користуватися „великою культурою великого народу!” А з другої сторони, як же мусять бути Москві вдячні ті народи, що вже доступили ласки Москви й обмосковчилися й дали себе отруїти її „культурою”.

Що було б сталося з „визволеними” Москвою народами, коли б їх московський народ не „визволив” і не дав їм допомоги? Пропали б були! „Комуніст” таки пише, що „російський народ не лише наділив їх вищою культурою, але й підняв їх економічно й просвітив політично”! Який же ласкавий і необмежений в своїй доброті той „російський” народ!

XXV.

Так — „комунізм” віддає Московії великі прислуги: „При соціалізмі мусять відмерти „всі інші мови” й уступити місце спільній для всіх світовій мові”. Зрозуміло, що тією світовою мовою може бути тільки мова московська — мова світового пролетаріату — мова Леніна — Сталіна — Хрущова — мова великого й на весь світ прославившогося народу московського! А цього не було б без соціалізму й комунізму. Для того й соціалізм і комунізм потрібні московським націонал-комуністам як хліб і вода, — але лише як засіб, а не ціль!

Їм одначе замало обмосковлювати народи, що вже в їх кігті попали. Ні, вони про майбутнє мріють — коли то „всі народи світу прийдуть до „переконавання”, що одна, спільна — розуміється — московська мова, має велику перевагу над національними мовами”. А це зробить — соціалізм... Тільки соціалізм „приведе до добровільного об'єднання націй, — об'єднає їх одна спільна мова й одна культура”, які їм „пожалує” великий і передовий, необмежений в своїй доброті і щедроті, „русский народ”.

Москвини мріють про часи, коли то „Дмитерки” поодиноких країн, пов'язаних московським ланцюгом, під свист московської, дуже „культурної” нагайки і під ударами „передової” дубіни писати і кричатимуть подібно, як горлає оцей наш запроданець, Дмитренко: „**Національними гордощами кожного українця є славетний шлях життя, праці і боротьби пліч-опліч з русским народом**”... — Бо про могутність і силу московської імперії, а не про світовий комунізм, думають московські націонал-комуністи. Говорячи про комунізм, вони на думці свій націоналізм мають... Ось як пише „Правда”: „**Кожен камінець в стінах Москви дорогий москвинам як свідок слави Росії**”... Далше пише: „Нові господарі Москви доказали, що вони справжніми спадкоємцями її кращих традицій, цінителями її культури й хоронителями її скарбів”.

Ясніше й виразніше не можна хіба про ролю „реалізаторів” марксо-комуністичних ідей і вчення написати. Не революціонери вони й не новатори, а реакціонери — „зберігачі кращих традицій матушки Рассеї...”

Але мимо цього світові „невігласи” ніяк не годні розчовпати суть комунізму московського „виробу”. Зате всі від найправіший до найлівіших москвини на чужині, розуміють добре і цінять своїх „хоронителів кращих традицій” Росії — розуміють справжню суть і вартість московського комунізму для поширення і зміцнення московської імперії — розуміють і знають, але світові цього не кажуть... Нехай собі той світ і далше про безпеку комунізму теревенить, — не добачуючи справжньої, куди грізнішої безпеки, яку йому московський народ у нетрах своєї націонал-імперіальної, зажерливої і ненаситної душі готовить...

Той комунізм, це річ не погана внутрі й назовні! Він же — отой комунізм — дає права одному лише, одному, московському народові, бути носієм світової революції, бути народом-„визволителем” націй світу від — національної,

політичної і соціальної неволі, а одночасно уповажнює „управнює” гнобити, русифікувати та винищувати підбиги народи — в ім'я комунізму... Він і управнює Московію бути провідною зіркою на шляху до комунізму в цілому світі і дороговказом у епоху „мирного, щасливого і заможного життя”...

Комунізм — добра річ, бо він каже світові бачити загрозу для себе лише в комунізмі, яким закривається дійсна загроза — московський імперіялізм. Для того то всі москвичі там і тут, так багато про цей комунізм говорять і кричать... Він же служить їм дуже добре для дезорієнтації світу...

XXV.

Так — Москва бачить у комунізмі нищівну для поневолених народів, а для світу приманчиво-розкладову, силу.

Силу ж своєї імперії добачує не лише в самому комунізмі, а в чомусь іншому: Ворошилов каже, що „братерський, непорушний союз і дружба русского й українського народів є джерелом непереможної сили советської держави”... Союз, у якому український народ душиться в обіймах „старшого” брата, а той з усіх сил тисне й давить його, щоб якомога скоріше перестав не лише дихати, але й зовсім перестав би жити...

Подібно, як Ворошилов, так і М. Рильський твердить, що „основною потуги й сили нашої батьківщини є дружба советських народів”... Розуміється „дружба” поневолених народів із „великим поневолювачем своїм і підпорядкуванням себе його волі... — Отак більш-менш мається справа з московським „комунізмом”, одним із надійних засобів русифікації і винищування України...

А все ж таки знаходяться в нас публіцисти, які хоч знають а принаймні знати повинні б справжній стан нищення України під покривною і в ім'я комунізму всіма шарами московської зграї, яка нині заливає Україну, — потрапляють мимо цього писати, що носієм усього лиха є там тільки „советсько-російська правляча кліка”...

Або пишуть, що спротив у відбудові української Держави чинили й чинитимуть лише „московсько-комуністичні” та „імперіялістично-комуністично-шовіністичні сили”, так, наче б там якісь інші, не ворожі до України „сили” існували. Або, що „московсько-комуністичні” й „імперіяльно-шовіністичні” сили не були і не є ідентичні, тотожні?

Пишуть: „Світові несе тотальне знищення большевизм...” Не вся московська, імперіялістичним загарбництвом і месіянством пересякнута нація — а лише — „большевизм”... Пишеться і застерігається Захід перед большевизмом... А хто ж буде боронитись від московського імперіялізму?

Пишеться ще й про „проти-большевицьке озброєння” — але про проти-московське озброєння немає відваги писати... Значить, проти наступу на нас усіх не большевицьких сил, проти отої зграї московської, шовіністичної еміграції, не треба зброїтись і виступати... Це ж не большевики!

А чи большевизм — це щось відмінне від загально-московського імперіялізму й шовінізму? Чи існує якась — принаймні по відношенні до України — різниця поміж большевизмом у СРСР і не большевизмом поза його кордонами?

Ще й про „загрозливого большевицького давуна” пишеться в нас так, як би той „давун” щойно разом із большевизмом на світ показався... Ясно? Не було большевизму, то й про „давуна” на просторах Росії і поза нею ніхто не чув і ніхто його не знав... А воно ж не відповідає історичній правді, бо той московський, імперіялістичний і жорстокий „давун” існував уже перед віками — і нашу Україну давив, як і нині її давить!

Та й ще пишеться про „гуртування і об'єднування проти-большевицького наставлення людей...” А що ж робити з людьми „проти-московського” наставленими? Не треба їх гуртувати? В такому разі нехай живе КЦАБ! — Пишеться в нас так, бо забувається, що в першу чергу українці у вільному світі покликані ясно ставити справу московського комунізму — його суті, а не форми — того комунізму, який впродовж десятків років стільки лиха й замішання світові спричинює, а світ ще й досі його суті не може збагнути й зрозуміти, не може доглянути справжнього обличчя московського „сфінкса”... А ми, що власною шкірою зглибили проблему московського „комуно-большевизму”, боїмося, не вміємо, чи не хочемо, світові правди про нього казати, мабуть тому, що заздалегідь знаємо, з яким недовір'ям світ буде до нашої правди ставитись... Але ж „Каменярі” Франка не лякались скелю темноти ламати, так чому ж би нам боятися ламати скелю невіжества, незнання і нерозуміння світом „московсько-комуністичної” проблеми? Це ж наш обов'язок супроти Батьківщини, яка перша впала жертвою Московії, бо не добачувала й не передбачувала того жахливого лиха, яке Москва під приманчивими, комуністичними

кличами й гаслами їй несла... Несла, щоб потім поневоли-ти її не лише соціально, але в першій мірі національно. Бо ціль Московії — це безпощадне національне поневолення України, соціальна ж неволя, це повна запора і допоміж-ний засіб національного знищення, так, як і комунізм по-ставлений на службу московському націонал-імперіялізмові.

А світ — та й ми, підтупцюючи за ним, про сам комунізм і про його загрозу, невгаваючи пишемо й говоримо... І ви-ходить дивовижа: про той комунізм більше крику у віль-ному світі, ніж у самому ССРСР... Бо там навіть орган ЦК КПСС „Комуніст”, пише про існування в ССРСР „великодер-жавного націоналізму й шовінізму”, а ми про комуно-боль-шевізм у ССРСР пишемо, хоч і без „Комуніста” повинні б хіба знати й світові голосити не про сам комунізм, як фор-му, як зверхню поволоку, а про його суть, якою є москов-ський націоналізм, шовінізм і імперіялізм, — що вони, а не комунізм, становлять найбільшу небезпеку і загрозу.

Повинні б ми знати і писати, що в ССРСР існує в повному розквіті теж і московський „буржуазний націоналізм”, але він не то, що не поборюваний, але й підпомаганий правите-лями імперії, бо він потрібний їм, як „найміцніша підпора режиму” і як забороло непорушності, сили й могутності „го-сударства”.

Знаємо, а принаймні повинні би знати, що в ССРСР ніхто не насмілиться виступити проти „великодержавного націо-налізму і шовінізму” — ніхто його не поборює, а навпаки, його роздмухується і зміцнює, а одночасно нищиться там найменші прояви так зв. „місцевих націоналізмів”! В ім’я чого? Може в ім’я комунізму винищується поневолені на-роди? Ні, комунізм потрібний Москві для прикриття її шовінізму й жорстокого винищування „іногородців”, — щоб можна обдурювати світ, мовляв, усе це робиться для кому-нізму, якому мусять бути підпорядковані всі національні проблеми народів ССРСР... На зрозумілу мову: поневолені народи мусять бути вповні і без решти підпорядковані „великому” московському народові, як творцеві й носієві кому-нізму! Мусять так підпорядкуватись, щоб зчасом перестали зовсім, як окремішні від москвинів нації, існувати! — Все мусять принести й віддати на пожертя московському наро-дові — молохові, бо він, як пише „Комуніст” — „подав ви-рішну допомогу іншим народам ССРСР у підйомі їх мате-ріального добробуту і в політичному освідомленні”... Той „валикий” народ поклав теж неабиякі заслуги, дозволяючи

ласкаво й добротливо „іншим народам” СССР користуватися його мовою, яка „відограє величезну роль в організації міжнародних взаємин і співпраці націй СССР” — та цупко їх зі собою пов’язує...

„За допомогою російської мови досягнення культури кожного народу стають спільною власністю всіх народів СССР”. Присвоївши собі московську мову „трудящі нашої батьківщини одержують змогу знайомитись з усіма надбаннями і цінностями передової російської науки, літератури, мистецтва й культури”...

Московія ж нікого не обмосковлювала й не русифікувала... Вона ніколи цього не робила й даліше робити не думає... Вона, тільки добро „визволених” на думці маючи, каже їм вивчати московську мову, щоб могли користуватися надбаннями передової культури великого російського народу!... Без цього ж ті нещасні „визволені” — визволені передусім від усього, що їм рідне й дороге було — стояли б культурою на рівні з якимось там готентотами;... А так „благодаря” доброму народові руському, що дозволяє їм вивчати руську мову, вони щораз вище підносяться культурно, а згодом забудуть свою рідну мову, перейдуть на мову московську, а там стануть членами великої сім’ї московської, перестануть вже „іншими народами” СССР бути!!!

А Московія нікого не русифікує... Ні, вона лише для добра „інших народів” фізичним терором і моральним насильством, розстрілами, нагайкою, Сибіром і концентраційними таборами хоче прискіпити час, коли, „всі національні і мовні різниці відомруть”... А це ж не русифікація! Хто сміє хоч би таке думати?

І єдино по тій причині і тільки цю ціль на думці маючи, московський народ із його великодержавним націоналізмом і шовінізмом, мусить безпощадно нищити „місцеві націоналізми”, бо, як каже „Комуніст”, вони боронять свої нації перед тим нищівним впливом, що по думці „Комуніста” — „на розвиток усіх народів Росії благотворно діє”...

Ось тут московський „комунізм” у повній своїй жахливості — комунізм без заслони і без декоративних прикрас! Але, чи це справді комунізм? І чи лише він, отой „комунізм”, несе нам і світові знищення і загибель?

Той справжній комунізм від Маркса-Енгельса потрібний Росії передусім поза її кордонами. Потрібний, як розкладава й ослаблююча західний світ, сила. У себе ж дома не про комунізм думає і не комуністів, а звеличників усього, що

московське й по собачому вірних і відданих собі слуг, в рощує на Україні і в інших, загарбаних країнах, Росія. це робить загальний московський народ... А в нас ще й да пишеться, що це лише Кремль і кліка, яка править московською імперією, нищить і русифікує підбиті народи...¹ відповідає це правді?

А чи та „кліка”, щоб удержатись при владі, не веде ото нагального обрусіння власне тому, що цього бажає і цю радіє увесь „руський народ”? Чи не з ціллю приподобати своєму руському народові і найти в ньому підтримку, обмовляє „кліка” поневолені народи, знаючи, що цим вони виконає волю свого народу та здійснює його задушевні бажання і мрії про панування над світом?..

По друге — ця ж „кліка” — це кров від крові і кість в кістки частина „великого”, сповненого жадобою нищення чужих народів, панування над ними і визискування їх, народу!

XXVI.

Чому ж так боїмося казати правду про той народ, що до „богоносцем” був, а сьогодні „сатаносцем” став? Але, я не служив він колись Богові, так не служить і комуністичному сатані, а служить, як і віками служив, своєму „государству” і його імперіалізму!

І жовтневу революцію зробив московський народ-богочесець, і комуністична партія московського народу і пролетарят, що виконує „диктатуру” — це москвини, й усі наганяють й енкаведистські злочинці на Україні — все це москалі, вранці і висланники московського народу. Так, це ж неперечна правда, що за „кремлівською клікою” стоїть увесь московський народ, який вірить у своє вище покликання бути паном і володільцем світу, а здійснити це допоможе йому його рідна „кліка”... Направду моторошно стає, коли читати в нашій пресі, будь то би за всі страхоття і жорстокості за злочинну московську національну політику на Україні відповідальний був лише Кремль, чи „партія”, чи якась така невеличка кліка...

Але в нас ще й таке пишеться: „Упадок большевицької диктатури принесе автоматично ліквідацію системи панування „старшого брата”...”

Цікаво було-б довідатись, чи автор повищого твердження сам у це вірить, що пише? Подумати: знищити большевицьку

диктатуру й автоматично зникне московське панування над Україною!

Прекрасна й приманлива візія, чи фатаморгана?.. Чи „семафор у майбутність“? Чи може пророцтво?

Чому-ж би тоді не йти нам разом із московською еміграцією, яка теж за знищення „большевицької диктатури“? Спільними, об'єднаними силами скоро й легко її зліквідуємо, а тоді „автоматично“ перестане „старший брат“ над молодшим панувати... Давайте-ж „Viribus unitis“!

Так — московська еміграція руками й ногами проти „большевицької диктатури“, але-ж вона добре знає, що в ССРСР такої диктатури там зовсім немає, а є інша диктатура — **диктатура московського народу над поневоленими народами**. А проти такої диктатури, московська еміграція ніколи не піде! Навпаки, вона за зміцненням і посиленням такої диктатури... Знає про це московська еміграція, а ми про „диктатуру пролетаріату“ в 1954 р., як і в двадцятих роках, пишемо... й не думаємо, що після повалення „диктатури пролетаріату“, яку винесено колись на штиках міліонової армії, зложеної з москалів — армії, яка в часах „доконування“ України виносила понад мільон „байцоф“-москвинів під командою десятків тисяч колишніх царських генералів і старшин — чи по ліквідації отої диктатури не повстане знова міліонова армія червоних і білих москалів і не посуне на Україну, що-б даліше над нею диктатуру держати? Бо-ж ясно хіба, що зліквідування „диктатури пролетаріату“ не однозначне з ліквідацією диктатури московського народу над поневоленими народами...

Ми, — українці, мусимо мужно, щиро й відверто глядіти в очі московській „правді“ і бачити її загрозу там, де вона дійсно існує і діє... Для нас не сам комунізм, як ідея, чи доктрина, небезпечний і загрозливий. Не може він бути для нас страшним у часі, коли вже й соціалісти західного світу дистансуються від „науки“ Маркса й вирікаються його „ідей“ — коли на наших очах розвінчується марксо-комунізм, як те, що не виправдало себе й віджило та більше не поверне... Для нас грізний і дуже небезпечний московський націонал-комунізм, отой інструмент московщення українського народу й вирощування малоросів-москвофілів. Ось у чому небезпека для нас і для других поневолених Москвою народів!

Треба бути сліпим, що-б не бачити вирощеного москвофільства в душах усіх підмосковських народів, а в наших

українців зокрема! Видіставшись на волю, вони скоро отряслися з комуністичного намулу й вилікували свою комуністичну недугу, але зовсім інакше мається справа з їх москвофільством! Наївшись московської блекоти, що носить бутну назву „культури“, набавились недуги москвофільства, якої ніяк позбутися не можуть, бо проти тієї хвороби дуже важко ліків підібрати. Москвофільство декого з тих підмосковських людей проявляється в їх захопленні і московською культурою, і літературою, наукою, мистецтвом і мовою — в їх ненависті до націоналізму підкорених народів — до націоналістів, які відкидають усе московське, як вороже, й не признають „благодійного“ впливу „передової культури великого народу“ на інші народи... Їх москвофільство проявляється в обороні московського народу, який теж „страждає і страждає від знущань комуни“, і в перекиданні вини за злочини і звірства супроти поневолених народів з нього на Кремль і комуністичну партію, чи правлячу кліку... Вони можуть ще зрозуміти антикомуністичну поставу, але проти-московське наставлення — це в їх очах прямо „націоналістичний“ злочин. Бути ворогом комунізму — ну, да, панятно, — але бути ворогом будь-що-будь, таки „справді великого й передового русского народу і його високої культури, світової літератури і глибокої науки“ — це просто божевільня!! Їм видається, що коли-б скинули зі себе ту „велику культуру великого народу“, то стали-б зараз людьми без культури й зубожіли-б духово й морально, так, як усі ті нещасні „свистуни“, примітиви, недоріки й недотепи, які не мали щастя покористуватись здобутками й надбаннями „великої науки великого народу“ — їм не світило московське сонце науки й знання — і вони незр'ячі і мало — а то й зовсім, неграмотні...

Не те, вони — оті закохані в усьому, що московське — свідомі, чи несвідомі, москвофіли! Ось, де загроза для нас, українців! Не в продукції і вирощуванні комуністів але в плодженні москвофілів, русотяпів, малоросів і хахлів і всякої породи „східняків“ і „федералістів“... Ось де, небезпека! Оці людиці, високо й нижче вчені наносять своїм народам багато шкоди... Вони, засліплені московською „культурою“ доводять до того, що західній світ не може добачити різниці прим. поміж українцем і москвином, а дехто то й пише: „українці не мають власної культури, а те, що мають, нічим не відрізняється від культури росіян“, супроти чого „росіяни й українці етнічно нероздільні“... Он воно як!

Бо замало сказати: „Геть від Москви!“ — й застрілитися...

з Москвою треба вести боротьбу не лише зброєю, але вести й духову боротьбу. Треба вперше перемогти ту Москву, що засіла в душі декого з українців і викинути її зі свого нутра, а тоді щойно сказати: „Я порвав геть звязки з Москвою — я душею і серцем відійшов геть від Москви“ — і маю право й можу тепер допомагати своєму народові звільнитись не лише від „комунізму“, але передовсім звільнитись національно, політично й духово від огидної „задрипанки“ Москви.

XXVII

Знає Москва надто добре ціну москвофільства серед поневолених народів. Тому й вирощує їх! Вирощує і в себе, вирощує і поза своїми кордонами. Що-ж це прим. оті „українські комуністи“ в Канаді, в південній Америці? Це-ж не комуністичні, а суто москвофільські партії, — це продовження галицького москвофільства під шильдом — комунізму... Їх завдання, це не поширювання „науки“ Маркса, бо вони тієї „науки“ й самі не знають та й цього Москва від них не жадає... Їх обов'язок по собачому вірно, щиро й віддано Москві та її імперіялістичним інтересам служити! —

Москвофільство, а не комунізм, потрібний Московії... Комунізм — це-ж „космополітизм“, а в Росії всевладно московський націоналізм панує. Комунізм там уже давно скинув зі себе маску інтернаціоналізму, відкриваючи цим справжнє, московське „великодержавне націоналістично-шовіністичне“ обличчя...

Комунізм для Росії, це тільки допоміжний зброя в її боротьбі за опанування світом... Пише-ж „Комуніст“: „Тільки перемога соціалізму (Made in Moscovia!) в цілому світі приведе до добровільного об'єднання всіх націй...“ Допоможе здійснити божевільні мрії і злочинні пляни московського народу, коли об'єднуються всі нації в стадо безвольних тварин, над якими свистітиме кнут пастуха-москвина... —

Комунізм — й антикомунізм серед москалів... Гра московських шулерів... „Офіційно“ в Росії здійснюється комуністичний соціалізм, „офіційно“ вся московська еміграція від найлівіших до найправіших москвинів стоїть до СССР антикомуністичним фронтом... І тут вилазить московське шило з комуністичного мішка... „Офіційна“ комуністична Москва наче води в рот набрала... Вона зовсім не звертає уваги на антикомунізм своєї еміграції — про її „шкідництво“ не

говорить і не пише... Вона знає добре, що її еміграція, хоч будучи антикомуністичною, все таки своїм антикомунізмом служить ідеї єдинонецілімства, а та ідея — це-ж основна політика, не лише Кремля, але й усього московського народу, так чому-ж би проти таких же, як і вони, нецілімців-патріотів виступати й шкідниками їх звати? — Зате в московській пресі і виступах правителів московського „Государства“ аж кишить від гадючої лютости до інших, немосковських, антикомуністів... До українських націоналістів — а в очах Москви всі українці за винятком малоросів-федералістів, — клятві націоналісти, бо вони за розчленування дорогої всім москвинам імперії — проти них звернені лють і ненависть усіх москвинів-комуністів і антикомуністів. Бо лише вони затяті вороги Московії, бо лише вони „продали себе американським імперіялістам...“ Московський же комунізм і антикомунізм — це аж ніяк два антиподи! Вони, якщо йдеться про імперіяльні методи, засоби й цілі всемоосковської політики, собі не ворожі, а зовсім близькі, — вони себе взаємно доповнюють... Одні комунізмом, а другі антикомунізмом вірно й щиро одній і тій самій „єдиній і нецілімій матушці Росії“ служать і одним суцільним фронтом проти „сепаратістів“ ідуть... Усіх же москвинів в'яже і єднає звир'яча ненависть і скажена нетерпимість до всього, що чуже, що не московське, а вже до тих, поневолених ними чужих народів, які думають вирватись з залізних обіймів „старшого“ брата, їх лють і ненависть границь не мають!

Чи-ж супроти цього всього не повинні-б ми чітко й ясно з'ясовувати собі проблеми московського „комунізму“ і відповідно до цього творити противорожий фронт? Чи не повинні-б ми вже раз вийти „на чисті води“ й бачити нашого смертельного ворога там, де він справді існує і діє й бачити смертельну загрозу для української нації не в самому „абстрактному“ комунізмі, а в реальному, московському націоналізмі, шовінізмі і імперіялізмі? А й західньому світові ладиться Москва завдати смертельного удару не самим комунізмом, але тим, що під комунізмом криється — ненаситним імперіялізмом і жадобою уярмити світ і панувати над ним! — Так.

А тим часом у нас і дальше пишеться про „безкомпромісову поставу до московсько-советського імперіялізму“. Виходить, що тільки той, советський імперіялізм наш ворог, інші ж московські, не советські, імперіялізми, нам не шкідливі і з ними можна би навіть і „пакти“ заключати... А чей-

же ми повинні б усіз нати, що московський імперіялізм не бере свого початку в советському режимі, ані в большевизмі... Він старий, як стара московська сатрапія — й відмоднювання зовсім не потребує...

А чи „несовєтського” походження московська еміграція менше імперіалістична, ніж тамті советські „люди”? Та ж ця закордонна „Московія” не тільки що проти самостійності України — вона просто заперечує існування України й українського народу, як окремішної від московської, нації. А в свому супернаціоналізмі, мегаломанії і в месіянїстичній дурійці доходить уже до того, що пишуть, будьто навіть і Христос був москаль і московською мовою Своєю науку голосив...

Пишуть у нас про „небезпеку” раз „советської” то знову „червоної” системи, наче б вони чим небудь відмінні були від вікової системи московського загарбництва, русифікації, жорстокости й кровожадности!!

Про „підригну роботу Советів”, „советських агентів” пишуть, замість писати про підригну роботу „всея Рассеї” там і тут і її агентів, розсіяних і діючих по всіх країнах світу на благо родини... Чейже для нікого з нас не є таємницею, що підригну роботу й агентурну службу виконують і „білі” москалі, хоч вони ніби то проти Советів...

Про „поневолені советами” народи пишеться в нас, так, наче б то лише від часу появи советів це поневолення наступило, а в царсько-московській деспотії про нього ніхто й не чув...

Взивається в нас „творити антикомуністичний фронт” замість завзивати творити фронт протимосковський... Про „визволення від комунізму” пишеться... А хто ж визволить нас від кровожадної Московії і її імперіялізму? Ще й про „антикомуністичну стратегію” говориться... А хто ж укладатиме „антимосковську стратегію”? Та й про „утиск большевицьких провідників і володарів Кремля” над народами ССРСР (всіма народами?!!) пишеться, так, як би то лише вони й більш ніхто того утиску не робив... Не було їх — не було утиску! Не буде їх, зникне разом із ними утиск. — Розумно...

Ось ще й про „комуністичну кліку” й про її „змову проти світу” пишеться. Славити Господа, що це лише невеличка собі якась там кліка! Кліка ж не народ і не держава до зубів озброєна! З клікою можна легко розправитися і вислати туди, де „Макар телят пасе...” Дійшло в нас уже й до такого,

що пишеться: „Московський народ — це теж нещасна жертва комуністичної кліки...” А Україну нищив і нищать не Московія і не її добрий народ, лише отой „проклятий і ненависний, людожерний і жорстокий комуністично-большевизм...” А хто ж створив комуну й большевизм з усіма їх жорстокостями і людожерством? Не московський народ???

Таке в нас пишуть... „Дурні, хоч і в школі вчилися” — сказав би Шевченко... Але в якій школі вчилися? Напевно не в своїй — а в московській школі, бо інакше такого безглуздя не голосили б — соромились би!

XXVIII.

Остак пишеться в нас у вільному світі „правду” про Московію і її народ... Тоді, коли на рідних землях і в підпіллі не про загрозу „комуно-большевизму”, а про смертельну небезпеку „загарбницької, до шпіку кости імперіялістичної Росії” пишуть... І не про знищення самого комунізму, а про „знищення жаклиивої, захланної і агресивної московської імперії” думають... А Московію називається там „найжорстокішою в світі гнобителькою і експлуаторкою поневолених народів”. Називається її там „найчорнішою реакцією на цілій земській кулі”. Не комунізм, а „найреакційніший, найбільш жорстокий і найбільш агресивний московський імперіялізм грозить людству!”

Та й ще пишуть там у нас у підпіллі: „Скільки ж то страху, тривоги й непевноти наїдається кожний українець лише **через те, що він — якраз українець**”. Отже не тому, що він не комуніст, а тільки й єдино для того, що він — українець! Не тому, що він противник, чи й ворог комунізму, а лише тому, що той українець міг би бути ворогом Московії і схотів би мати свою, від Москви незалежну, державу! „Скільки ж то українців стереризованих, скатованих московськими бандитами й допроваджених до крайніх меж розлуки, проклинали свою долю за те, що пустила їх на світ не людьми, а „у к р а ї н ц я м и”.

„На кожному кроці кожний українець чує на собі вовчі, хижацькі погляди жорстокого окупантського опричника, який все має наготові для українця це найвище обвинувачення: „**ти хахол! Ти мазепинець, петлюрівець, бандерівець**”!

Ясно?... Зрозуміло?... Не тому московський опричник ненавистю до кожного українця дише, що він „комуні” не лю-

бить, а лише тому, що той українець — українець, і що він може бути ворогом „старшого” брата й ворогом його „неділмої матушкі Рассеї”!

Та й пише ще Всеволод Рамзенко: Московія „змагає до того, щоб знищити сусідні неросійські народи й самій засісти на їхніх землях”. Ось справжня ціль політики „комуністичної” Москви!!

А далше каже Рамзенко: „Володарі Росії тільки й те роблять, що „неросійські народи б’ють, безопщадно, жорстоко, і б’ють постійно: б’ють своїм випробуванним вузловатим російським кнотом”.

А чи роблять вони це в ім’я комунізму? А чи не в ім’я „випробуваного” московського, звірського націоналізму-шовінізму й лютої, безмежної ненависти до „іногородців”, а в першу чергу до українців?...

А в нас тут на еміграції не сміють, чи бояться писати правду й називати речі їх справжніми іменами та ставити справу нашої визвольної боротьби чітко і ясно: Ворогом України й усіх немосковських народів у ССРСР, як і передше був, є нестерпний московський імперіялізм. — А що творцем і носієм того імперіялізму є московський народ, так чому ж не писати й не говорити правди, що не якась там „легендарна”, чи „мітична” комуністична кліка на Кремлі, а загал московського народу з його імперіялізмом і зажерливістю, — наш смертельний ворог і загроза світові?

За всі ж звірства й знущання над Україною і її народом несе відповідальність не якась невловима „кремлівська кліка”, а зовсім реальна й очевидна, всемосковська кліка, якою був і є **московський народ!!!**

Чейже кублом, де вивелася й виросла рокладова й нищівна сила большевизму, була Московія і її народ! Чому ж тоді боятись писати про наше, не так антибольшевицьке, чи антикомуністичне, а радше антимосковське, чи антиросійське, становище? Адже ж наша концепція боротьби за визволення — це не сама тільки антикомуністична, але в першу чергу антимосковська концепція!

З давних часів і по нині стоїмо твердою ногою на антипольському фронті і цього ні не соромимося, ані не боїмося про це писати й говорити... Чому ж і звідкіль у нас сором’язність і трусливість відносно найбільшого ворога України, Московії?

Чому боїмося і соромимося вийти вже раз „на чисті води”

й зайняти тверде, чітке, ясне й неподатне антимосковське, чи там антиросійське становище?

На перепоні цьому мабуть, якщо не свідоме, так підсвідоме, москвофільство певної частини українців, а то й декого з-поміж „провідної верстви” нашої....

XXIX.

Чи не найвища вже пора скинути зі себе геть оте тричі прокляте москвофільство й зайняти супроти смертельного ворога України єдино правильне, — антимосковське становище??

А чи, щоб це наступило, маємо щойно в чужих учитися і нашу національно-політичну науку брати хоч би в естонського патріота-націоналіста, Роберта Райда, який переконливо стверджує, що політика Московії і її народу не керується комуністичними, чи там „советсько-большевицькими соціальними засадами клясової боротьби”, але тільки „геноцидними інтересами відвічного московського імперіялізму й шовінізму”?!?

А чи не прийшов уже час, щоб у нас було щораз і щораз більше тих, що, як каже Д. Донцов є „за політику величних принципів” — тих, що їх приземні, отупілі реальні політики наші — „божевільними” й „мрійниками” найменують, — отих „здекларованих ворогів імперіялістичної Росії”, отих, що їх серця полум’ям любови до України палають і ненавистю до ворога-Росії горять? Чи не час уже, щоб такі українці в нас і „на камені родились”, на протимосковський фронт ставали й мужньо, безстрашно й непохитно на ньому стояли?

Бо смертельна загроза життя-буття української нації стає для нас категоричним наказом вийти супроти Московії і її народу та супроти її прислужників „на чисті води” й зайняти до них ясне, чітке та беззастережно-вороже становище, не лякаючись, що хтось там назве це „українським націонал-фашизмом і шовінізмом”.

Бо заслужити собі у ворогів на назву українського націоналіста й справді ним бути, це найбільша почесність і найвище відзначення!!

А супроти лютої ненависти Московії і її наймитів до українського націоналізму, мусить той наш націоналізм рости, поширюватись і поглиблюватись, кріпшати й могутіти, щоб

стати силою, яка внівець оберне всі ворожі намагання і затії і переможно вийде з боротьби!

А це прийде! Прийде, як після темної ночі приходить ясний день! Прийде, бо весь український народ перейде проти волі **непрошених „провідників”** на націоналістичні позиції і вийде супроти ворога **на ясні, „на чисті води”** змагань і боротьби аж до перемоги!

Але треба знати справжнього ворога — знати його суть, а не форму і в суть бити.

Чи ж не є комунізм для Московії лише заслоною, за якою йде жакливе безоглядне винищування всіх народів, які мали „щастя” попасти в „дружні” обійми „старшого брата? А хто керує комуністично-соціалістичною Україною? Може українські комуністи: Ні, там міністрами ось які „українці”: Грігорієв, Толкунов, Кульбейкін, Караваєв, Третьяков, Селіванов і т. п., а їм додано до декорації і „допомоги” кількох яничарів із українців... А всі вони виконують одне велике завдання „комуністичної” Росії: винищують фізично й духово український народ і обмосковлюють Україну! А все це робиться там для сили й величі „великаво, русскаво народа” та для його „государства”. Там навіть „колективні симфонічні оркестри”, виконують накази Москви і роз’їжджаються по колгоспах України з концертами російської класичної музики, виконують службу обмосковлення нещасних колгоспників...

Усе там спрямоване на обмосковлення українського народу: комунізм, колективізм, шкільництво, преса, література, наука й пропаганда, брехня, фальш, облуда й підступ і терор, і насильство... Над усім життям України навис страшний, неможливий нагай Москви: „Давай!, давай!” — кричить Москва. І всього „побольше давай! І нічого не применшуй! Не применшуй український народі свого труду й поту, а то й життя для „старшого” брата, — не „применшуй значення передової думки навіть того старшого брата, бо він усе за тебе думає — не применшуй впливу „російської культури” на тебе, — не применшуй нічого, що створив для тебе „геній” старшого брата! Бо ж той твій старший брат не лише тебе спас від загибелі і визволив із неволі — він має перед собою велике завдання, має до сповнення світової місії: спасти й визволити всі народи й ущасливити їх своєю культурою так, як ущасливив тебе, ти невдячний хахле! Десь там хтось сміє про московський імперіялізм говорити! „Какая дерзкость!” „Світові імперіялізми несли народам неволю, а

Москва несе визволення, несе вільне, радісне й щасливе життя! Та й ще брешуть, що Москва обмосковлює народи, русифікує їх. Лож! Вона цього ніколи не робила й не робить — вона лише творить одну советську, з одною мовою і культурою, націю! Яке ж тут обмосковлення? Та й ще брешуть, що Москва накидає другим народам свою, московську мову! Лож! Москва наказує вивчати русську мову єдино для добра чужих народів! Вони, присвоївши собі мову Леніна — Сталіна, зможуть зрозуміти глибоке вчення обох геніїв — і зможуть збагачуватись скарбами науки, літератури й культури великого русского народу! Да! — Оце й суть і зміст політики „комуністичної” Москви на її внутрішньому відтинку! — А в нас і даліше пишеться про „комуністичну” диктатуру, про „комуністичний” гніт, про советську і підсоветську та большевицьку дійсність... Виходило б, що коли би тад ійсність перестала бути „советською”, чи „большевицькою”, то вже все гаразд було б...

Але московська дійсність що інше стверджує! Хоч би ми її хто зна, як називали, вона завжди таки не іншою, а московською, жажливою дійсністю буде! І гніт там не інший, а московський, і не комуністична там диктатура, а диктатура Москви над усіма поневоленими народами маревом смерти нависла. А Україні треба знищити не лише ту „большевицьку”, але **московську** дійсність, бо щойно тоді зможе свобідно відітхнути!

Часто пишеться в нас про „нестерпний большевицький режим”. Пишеться, що той „московсько-большевицький режим” має на „свому рахунку багато злочинів”. А чи Москва без того режиму на протязі віків не має на своєму сумлінні злочинів супроти України та її народу? А яка ж та „комуністична”, чи „советська” дійсність? Та ж це дійсність чисто московського характеру — дійсність, що віками діяла й діє по нині! Московська дійсність: Україна мусить обходити й святкувати всякі річницї московських „великих” людей, хоч вони були часто заслужені для московського народу та його імперіялізму, при чому вони нічого спільного з „прогресивним комунізмом” не мали. Всюди, в театрах і в кінах лише московські п’єси й московські фільми, на концертах московська музика й московські пісні — оце та „комуністично-большевицька” дійсність на Україні. Бо та дійсність має переконати український нарід, що для нього „єдиним і безцінним скарбом є дружба з великим російським народом” і можливість „користуватись його велкою культурою”!

Ні, час би вже перестати нам писати й говорити про „комунізм” у ССРСР і його „революційність”... Сьогодні є вже й амерканці, які стверджують, що справжніми „революціонерами” в ССРСР не є „скомунізовані” москвини, ані Кремль, але поневолені москвинами народи, які боряться проти реакційної політики і русифікаторських практик тиранів Москви, які поневолюють Україну й другі країни в ім'я комунізму. Треба писати й говорити правду про Московію і її „комунізм”!

А тим часом у нашій, українській, еміграційній пресі можна навіть знайти заперечення тотального обмосковлення України, твердження, що там лише проходить комунізація і советизація людей і життя, хоч тисячні факти стверджують зовсім щось інше... Що „комунізування” України — це лише один зі засобів у головній цілі Московії, якою є повне обмосковлення українського народу! Треба справді бути сліпим і глухим, щоб не бачити й не чути того, що Москва робить на Україні! Щоб не добачувати цілей московської політики на Україні і в інших країнах, замешкалих поневоленими народами. „Комунізація” там „ерунда”, а советизація — це ж і є те обмосковлення „іногородців”, це і є творення з них одного — советського, що треба розуміти — „русскаво” народу з однією мовою і одною культурою, та одним бажанням, служити вірно й щиро московському госуларству! Москва в своїх асиміляторських намаганнях просто несамоविта! Вона не дозволяє навіть виробляти бандури, бо це „націоналістичний” інструмент! Якщо інтелігент-українець відозветься на публічному місці до другого українця українською мовою, так він уже запідозрілий в українському націоналізмі — він „враг народу”!... „Радянська Україна” не перестав писати про „пропаганду на Україні музичної творчості російських композиторів і кращих російських народних писань”, а Москва наказує Українській Академії Наук „фабрикувати” нову історію України — „в якій мусить бути викрита суть українського націоналізму, шкідливого для українського народу” й „видавати праці про нерозривний союз України з Росією” та „висвітлювати вплив передової російської культури на українську”. Чи це все комунізація і большевізація, а не обмосковлення й русифікація українського народу?!

А от „Радянська Україна” подає, що на один колгосп на Україні буває по 50 і більше агітаторів. Що ж роблять ті агітатори, наслані з Московії? Може навчають українських

колгоспників комунізму й марксизму. Ні, з такими директивами вони на Україну не приїхали! Вони виконують важніше завдання: днем і ніччю торочать голодним селянам про „дружбу з великим російським народом”, про „вічну злуку України з Московією” та підганяють „лабольше” труду й поту старшому братові давати...

Не приїхали ж ті агітатори на Україну комунізм ширити, але обмосковлювати народ і витискати з нього соки для Москви!

Та й ще пишуть наші газети на еміграції про соціальне закріпачення України. Ясно ж: комунізм, а ще московський — це і є соціальне поневолення! Але ж бо правда не в цьому! Головний злочин Москви супроти України — це передовсім національне, політичне й культурне поневолення українського народу, — а цей злочин продовжує Москва віками! А поневолення соціальне — це лише допоміжний засіб у національному поневоленні України!

XXX.

„Не російський народ, а російський імперіялізм — наш ворог” — пише один із наших журналістів...

А хто ж є творцем і носієм того російського імперіялізму, як не російський народ?

Навіть і москвин-комуніст, — Попов, пише, що „хто знає, чи взялась би була жовтнева революція, як щоб її не піддержали були народні мали великоросів”.

Ніхто інший, а тільки оці маси московського народу не лише в себе розбудували й закріпили комуно-большевицьку, імперіялістичну владу, але вони допомогли тій владі опанувати чужі, не московські території і народи.

А Сталін ясно й виразно сказав: „Російський нарід — це керівна сила Советського Союзу серед усіх народів нашої країни”.

Керівна й пануюча сила! Вона, цей „російський народ” керує московською імперією і панує над поневоленими народами! Всі пости не лише в Верховному Советі, але й у всіх національних республіках обсажені москвинами з-поміж отого „російського народу”, який „керує і панує”... і не може наситити своєї жадоби дальших завоювань і підбоїв, щоби могли поширити своє „панування”...

Не знає отой наш журналіст — „оборонець” русского народу, з яким презрінням, злобою і ненавистю вимовляє кож-

ний москвин, будь він інтелігент, робітник, чи селянин, оте одне словечко: „хахол”? А сказати кому з них про самостійність України, про відірвання її від російського „росударства”, так він лютим вовком кинеться на „нахального хахла”, — „сепаратиста й мазепінця” й горло йому перегризе!

Ні, — хто зблизька не бачив того русского народу, той не всилі зрозуміти його безмежну, просто несамовиту ненависть до українського народу й до його самостійницьких прагнень! Хто не бачив і на собі не досвідчив московської ненависти й нахабства, той буде вічно торочити про „неповинність” русского народу в московському імперіялізмі і загарбництві й буде далі твердити, що лише „Кремль” є творцем і носієм московського імперіялізму, а русский народ у ньому участі не брав і не бере! А чи то лише московська верхівка жере, розкладає і нищить українську націю, а московські маси в цьому участі не беруть? Не використовують праці, труду й поту українського народу, не живуть соками української землі?

Чи Україну завоювала сама „верхівка” а не згряя московських народніх вовків ненаситних, які на штиках принесли Україні знищення, руїну, голод і неволю? Непроглядною масою сунув тоді „русский народ”, усе одно „червоний”, чи „білий” на Україну „хахлів”, що посміли думати про відірвання від „матушки Россії”, карати!

А дехто з наших журналістів мимо вікових досвідів, мимо очевидних фактів із минулого і сучасного, таки даліше вірять у невинність російського народу і на нього покладають свої — надії... На кого, на який „народ” надіються? На той народ, який Д. Донцов „плем’ям диявола” називає? Чи на той народ, що то про нього навіть самі москвини пишуть: „Народ дикунів, який заселює країну праісторичного джерела дикости, озвіріння, жорстокости і некультурности, хамства і нахабства, розброїв і ненажерности”? Іншого ж народу в Московії нема!

Нехай би попробували наші „підлабузники” до „в нічому неповинному й доброго” русского народу найти в ньому хоч би сотню людей, які би признали Україні право на самостійне, державне життя! Напевно не найдуть таких! Та ж той русский народ не признає нині українському народові навіть і культурної, ба й мовної, окремішности! Він не дозволяє українцям і права любити свою батьківщину! Українцеві дозволено любити тільки „советську” (московську!) родину й любити не свій рідний нарід, а „старшого брата”. А

спробує „хахол” любити свою Україну, так це злочин, за який жде його найвищий вимір кари — бо ж це „контрреволюція”, або щось ще гірше: „буржуазний націоналізм”!!

Стало в нас звичаєм називати Росію тюрмою народів... А хто ж сторожі тієї тюрми, як не весь руський народ? Народ „славний” своїми жорстокостями в першу чергу супроти українського народу, народ гнобителів, хижаків, грабіжників і злочинців.

А все ж таки в нашій пресі пишеться і далше про „большевицького окупанта” України. а не московського, так, наче б то Україну не завоювали, окупували й поневолювали не москалі, не московський народ, а якісь там „большевики”. що їх привезено в запломбуваних вагонах і висаджено в Петербургу на горе й нещастя „Расіі і її народів”...

Чи мало ще боготворення московською еміграцією того „великого, доброго й невинного в большевицькій страждуючого, як овечка лагідного й готового весь світ у свої любезні обняття взяти, — русского народу”, — так мало, що ще й українцям потрібно засвідчувати доброту й невинність того народу, замість голосити правду про його жорстокість і загарбництво, про нахабність, брутальність і звірськість, про його жадобу нищення християнської віри й культури, про жадобу панування над світом?!

В нашій пресі можна ще найти статті, в яких пишеться про „встановлення жовтневою революцією диктатури пролетаріату в Росії”... Але не згадується про те, хто був цей пролетаріат? Чи не був це „русський народ?” І чи та „диктатура пролетаріату” не була й не є „диктатурою російського народу” над поневоленими народами?!

Чейже сьогодні не є вже „тайною”, що „комуністична партія” СССР — це ніщо інше, як той руський народ, який за допомогою і під „омофором” партії, зайняв усі упривілейовані позиції в СССР, бо ж партія і руський народ — це одне й те саме! Хто не йде по її лінії і не виконує сліпо її наказів, той не ворог самої партії, але ворог великого руського народу, той буржуазний націоналіст і космополіт — „пад стенку сво”!

Можна найти в нашій пресі ще й такі твердження: „В цьому винуватий Кремль”. Забувається про це, що „який народ, такий і його провід”. Пишуть у нас, що це тільки „Кремль” „організує злочини супроти українського народу”. А хто ж виконує ті злочини? Не той „невинний” російський народ? Хто тягне користь з тих злочинів — не російський

народ? А чи весь той „большевизм”, про який стільки в нас пишеться — чи не є це російський народ, його творець, пропагатор і носій?

Про це можна дізнатись із самої московсько-советської преси. Ось що писали свого часу „Ізвестія”: „Визначну роль в об'єднанні (обрусінні!) советських націй в одну дружню сім'ю народів відіграла кляса російських робітників і керуюча нею російська нація — російський народ”. Хіба ясно сказано!

А даліше: „Російський народ відіграв керуючу роль в переборенні решток національного недовір'я між народами”... Чи можна ще ясніше й більш цинічно написати? „Російський народ терором, тюрмами й пострілами в потилицю здушив „національне недовір'я” і винищив „дорешти” мільйони українців, мордами, засланнями і голодом зліквідував їхне „недовір'я до „старшого” брата! — Тепер „благоденствує” і збирає для себе плоди „довір'я”...

В усіх майже публікаціях про концентраційні табори в СРСР пишуть і стверджують чужинці, ба навіть і москалі, що в тих таборах більшість — це українці і якась частина інших „іногородців”, а русских там дуже маленький відсоток чисто кримінального елементу. Але той рускій елемент навіть і в концентраційних таборах і в тюрмах панує і знущається над немосковськими в'язнями, а в першу чергу над українцями. Навіть і Давид Даллін стверджує, що й там, у тюрмах і таборах примусової праці, панує ненависть до росіян, що існують там не протирежимні, а просто такі протиросійські настрої і ворожість до москвинів „бо їх і комунізм уважають за одне й те саме”... Але ж мимо цього, в наших газетах можна найти й такі твердження: „п'ятсотлітня російська імперіялістична традиція була і є чужа російському народові”...

А хто ж тоді виконував і здійснював оту імперіялістичну традицію і дбав, щоб вона впродовж п'ятисот років і по нині тривала й не вигасала? Хто, як не російський народ?!

А Ленін, чи він не один із того російського народу? А Хрущов — і мільйони московських опричників і загарбників, чи всі вони не кість від кости і кров від крові, не сини отого „великаво руссково народа”, що долею призначений панувати над іншими народами?

А що допомогло Сталінові стати „геніяльним” вождем і необмеженим диктатором — деспотом над усією „матушкою Рассеєю”, як не перехід із позицій „інтернаціонального

комунізму” на позиції московського традиційного націоналізму, шовінізму й імперіялізму та здійснювань задушевних мрій і бажань русского народу — як не поставлена перед тим народом „солodka” візія його панування над світом і забезпечування йому життя коштом завоюваних чужих народів?

Тільки і єдино тому міг Сталін стати божисцем у очах усього московського народу, що давав йому те, чого жорстока і ненаситна душа народу бажала, що вивищував його, називав передовим народом і обіцяв йому сповнення великої місії — „визволення і вщасливлення” націй світу.

А ми? От трапилося було раз, що одна з передових газет Америки помістила була статтю, в якій можна було найти розумний підхід до вікового імперіялізму Росії. Було там про тяглість, безпереривність і впертість у здійсненні імперіялістичної політики так царською, як і нинішньою, Росією...

З приводу цієї статті написала редакція одної української газети, що вона „не погоджується з твердженням американського денника” й каже, що „не є схильна вважати імперіялістичну політику Кремля вродженим прагненням російського народу” — що „цього роду прагнення не є загальні”...

„Блаженні віруючі”... Але ж факти з історії і щоденного життя сверджують зовсім що інше... Про „Кремль”, напр., у часі війни пишуть самі москвини, що „він лише вмів викрити і спрямувати на перемогу ворога волю, рішучість і спротив усього русского народу”... Дальше пишуть москвини: „Той російський народ обороняв цілість російської імперії — він і в майбутньому знищить кожного ворога, який осмілиться посягнути на цілість Росії!” Он, хто він — той російський народ, який за твердженням української газети не має в собі імперіялістичних прагнень...

Чи мало ще крику московської еміграції про те, що СССР не „Росія”, — а „русский” народ нічого спільного з комунізмом і владою на Кремлі не має”, що треба ще й українцям той крик посилювати, замість викривати правду про російський народ і демаскувати московську брехню за допомогою фактів, яких так дуже багато?

Чи можна не знати, або знати й забути, як то в листопаді 1941 р., коли німці стояли під Москвою, Сталін завзивав увесь російський народ рятувати „велику російську націю”? Націю не тільки Леніна, але — й це передусім — „націю

Пушкіна. Толстого, Горького, Суворова й Кутузова?" Хто врятував від німців московську імперію — оту жажливу тюрму народів — як не рускій народ? Це ж стверджують усі москвини — і там — і тут. Еміграція московська і рускі підсоветські згідні всі в тому, що „Росію врятували „байци” з істинно русских земель”.

XXXI.

Не можна ж вносити в нашу визвольну боротьбу проти московських загарбників баламутства і дезорієнтації. Пишучи про „комуністичний” гніт, так, як би там на наших рідних землях тільки такий гніт був, а іншого немає, пишучи лише про „тиск” большевицьких провідників над поневоленими народами, пишучи тільки про злочини „володарів” Советського Союзу, коли насправді ті злочини поповнює весь московський народ, який Україною заволодів і над нею панує, — коли Україну експлуатує не сам Кремль, а весь московський народ, — ми наносимо нашій українській справі дуже багато шкоди на вітиху ворогам України!

Вони використовують наші найменші промахи й помилки, щоб потім переконувати світ, що український народ бажає тільки повалення большевизму, зміни режиму й усунення верховодів із Кремля, а з „великим і добрим руским народом” хоче й даліше разом жити...

Ні — замало нам документувати свій антикомуністичний характер і вороже наставлення до большевизму! Ми мусимо мати відвагу голосити собі й світові правду: Український народ стоїть не лише на антикомуністичній, але в першій мірі на антиросійській позиції і з неї не зійде, аж поки не вирве Україну з загарбних рук Росії!

В противному випадку, чим же тоді відрізнялась би українська еміграція від московської, яка теж „проти комунізму”?

У нас справа ясна: „Україну поневолює і гнобить не інтернаціональний комунізм, а людоненависний націоналізм і загарбницький імперіялізм усього московського народу! Із ним ми будемо вести боротьбу аж до перемоги! Виявляючи й висвітлюючи правду про СРСР і не про комунізм, а націоналізм і імперіялізм московського народу й про його брутальність й ненависництво до всіх, а в першу чергу до поневолених народів, робимо прислугу не тільки нашій, укра-

їнській справі, але й цілому світові, а навіть і комуністам поза залізною заслоною...

Не можна ж твердити, що всі комуністи за Заході — це платні агенти Москви, хоч вони мимовільно ними стають, бо вірять в існування в Росії справжнього комунізму. Є між ними й ідейні комуністи, які одначе твердо вірять, що СССР, чи там Росія — це країна комунізму, з якої сонце марксо-комунізму розходить ся по всьому світу й принесе йому „спасіння й визволення"... Вірять, бо не знають ані Росії, ані її „комунізму". Та й не знають, що вони своєю вірою в московський комунізм стають сліпим знаряддям у руках московських імперіялістичних спекулянтів, шахраїв і брехунів.

Не знають ті комуністи, що „комуністична" Росія зовсім не зацікавлена в їхнім комунізмі, якщо він не йде на службу її імперіялізмові й не стає її агентом! Не знають отої правди, що кожний комуніст, який поважився б виступити проти московського імперіялізму й націоналізму, так він уже не комуніст, а якийсь там космополіт, чи буржуазний націоналіст, якому місце — „пад стінкою"...

Оцю істину пізнати повинні б їм допопомогти емігранти з поневолених народів. А вони, пізнавши й зрозумівши її, перестануть бути п'ятими кіньми в бистойзному повозі московського імперіялізму — перестануть взагалі бути комуністами, як перестали ними бути тисячі, які мали можливість зблизька пізнати суть і зміст московського „комунізму"...

Скільки ж то було вже комуністів, які вірили, що Росія — це колыска справжнього комунізму. Коли ж заглянути в ту колыску, побачили в ній замість комунізму мосоквський націоналізм, а замість Маркса вискалив із колыски до них зуби ненажерний, брудний і слинявий русскій Ванька!

Тоді комуністи ті відвернулись від Москви, і відсахнулись і від комунізму... Пізнали й переконалися, що Росія і її комунізм — це московський патріотизм і шовінізм, націоналізм і імперіялізм, а справжнім комуністом у мосоквському розумінні може бути тільки родовитий москвин, а з немосквинів тільки той, хто не Марксові, а Москві свою душу й тіло „записав" і її наймитом став.

А нам не вільно політичними манівцями ходити — нам, що знаємо аж надто добре Росю і її „комунізм", що є лише маскою московського імперіялізму, — не вільно баламутити себе й світ...

Наш визвольний корабель нехай пливе чистими водами! Ставмо справу нашої боротьби з Московією ясно й сміливо, як боротьбу проти московського загарбницького імперіялізму, без огляду на його форми, а не, як боротьбу лише ідеологічну, чи антикомуністичну, а антимосковську!

Тільки в ясний день, пливучи чистими водами, заїдемо туди, куди линуть наші думки й серця: у Самостійну Соборону Українську Державу!